

קרוֹב אליך

מבית גילוי דעת

עבודת ה' ברוח חסידית

ה' עמכם גיבורי החיל
ברכה שלוחה ליוצאים שוב
לעזרת ישראל מיד צר,
לנשותיהם ולבני משפחותיהם:
חזקו ואמצו!

**עליתי לשמיים,
ירדתי לשאול -
ואתה שם**
פרק נוסף של 'הללו',
והפעם: סיפורו של
ניגון התשובה

דמעות בקיבוץ
בארי, הפעם
של שמחה

**חופה של
פעמי משיח**

**גבור ואיש מלחמה,
בדת תורה תמימה
חוגגים ל"ג בעומר**

צילום: אייל שני גרמסברג

**יש לך אש?
צבי יחזקאלי**

**משקפיים חדשים
רחל שרה אזרד**

**מי יעלה בהר ה'
הרב שמואל אליהו**

הזדמנות שנייה להזדמנות ראשונה
התוועדות פסח שני עם הרב זלמן גופין

יהלומים בבורות אפלים
אמונה ישראלי בטור פרידה

גבולי-בלי-גבול
אורי צוקר

**קשה לך לראות את הבן שלך שובר שיניים בלימוד גמרא?
מרגיש שאין לך כלים לתת לו בשיביל שישיחה לבד?
בשבילו אתה חייב לראות את הדבר הבא:**

זה חינוך לגמרי וכולם כבר שם. הנה הקישור:

הירשם עכשיו ופתח דף חדש
yomi.org.il

בלי אותיות קטנות. ללא עלות וללא התחייבות!
נרשמים באתר ולומדים בקלות!

יומי

באחד הימים, כשהוא עמד לתפוס טרמפ לבסיס צריפין, עצר לו אזרח עובד צה"ל שנהג במשאית צבאית. בדרך הם דיברו ביניהם על מוצאו של כל אחד מהם, והלא יאמן קרה

ההיא, אנשים רבים החלו לבוא למירון מרחבי הארץ כולה ואפילו מארצות שכנות, בשירה ובריקודים, בשמחה ובתופים ובמחולות.

עברו שנים, ובעיר טבריה, שכידוע אינה רחוקה ממירון, המצב היה שונה לחלוטין. תושבי טבריה וחכמיה היו לומדים תורה מתוך עוני ודוחק, והיה שם די שקט. הם אמרו לעצמם: מה איתנו? נחפש גם אנחנו תנא מקביל לרבי שמעון שנוכל לעשות לו הילולא, ועל הדרך נזכה גם לנדבות הציבור ויהיה לנו כרי קיומנו... חיפשו ומצאו את רבי מאיר בעל הנס, שהיה חברו של רבי שמעון. הם התייעצו ביניהם למתי לקבוע את יום ההילולא שלו ואמרו לעצמם: אם נקבע אותו לסתם יום באמצע השנה, מי יודע אם הציבור יבוא, וגם לא נוכל לבטל מדעתנו את התחנון; ואם נאמר תחנון - אנשים יאמרו שזה לא רבי מאיר האמיתי, שהרי ביום ההילולא והשמחה של רשב"י לא אומרים תחנון ואילו ביום ההילולא של רבי מאיר אומרים תחנון...

בסוף הם מצאו עצה פשוטה והחליטו: נקבע את ההילולא של רבי מאיר ביום י"ד באייר, וכך ימי השמחה של רבי מאיר ורבי שמעון יהיו סמוכים זה לזה, וכשיבואו מחוץ לארץ מכל המקומות ההילולא של רשב"י יעברו דרך טבריה וישתתפו גם בהילולא של מאיר בעל הנס, ולגבי התחנון - הרי בלאו הכי לא אומרים אותו ביום זה בגלל פסח שני. כך עשו - מבחינה היסטורית אומרים שהחגיגה הראשונה הייתה בשנת תרכ"ז - ואכן, ההילולא מתקיימת עד היום.

אור עולם

כאן המקום להזכיר סגולה ידועה בעם ישראל שמגיעה מרבי מאיר בעל הנס, שבעת מצוקה צריך להחליט לתת סכום מסוים לצדקה ולבקש "אלקא דמאיר ענני". יש על כך סיפורים מרבי מאיר עצמו, כפי שמובא בגמרא שהוא הורה לומר כך כדי להינצל מצרה.

בהקשר זה ראוי להזכיר את שאלת המהרש"א: כידוע, הקב"ה לא משרה את שכנתו על צדיקים בחייהם, ואם כן, כיצד הורה רבי מאיר עוד בחייו לומר "אלקא דמאיר ענני"? והוא עונה שבאמת הכוונה "אלקא דמאיר" היא לקב"ה עצמו שמזריח את אורו בעולם.

חברים יקרים, לחיים! יהי רצון שנוזכה בפסח שני להיזכר בהזדמנות השנייה שנותנים לנו, ולהפנים אל תוך ליבנו פנימה - בזכות האור של רבי מאיר - ש"אין ייאוש בעולם כלל" כמו שאומרים בברסלב, וגם כמו הביטוי החב"די שנאמר בהקשר לפסח שני "אין דבר אבוד". נזכור את תורתו של רבי שמעון שמאירה לנו בכל עת. לחיים, שנוכח להשתמש בעת הצורך בהצעה של רבי מאיר ולומר "אלקא דמאיר ענני", ולזכור שריכונו של עולם מאיר את אורו יתברך בכל מקום - גם כי אשב בחושך ה' אור לי". לחיים לחיים! פסח שני שמח, הילולת רבי מאיר ורבי שמעון שמחה, ושנוזכה לישועות באופן מופלא לכל אחד ואחד בעניינים הנצרכים לו.

לו: אם אין לך יארצייט וזה כל כך חשוב לך, הבה נלך אל ה'חזון איש' ונבקש ממנו שיעזור לך לקבוע יארצייט להוריך. ובכן, הם הלכו לחזון איש והוא קיבל את הילד בחביבות רבה. בכלל, הוא מאוד קירב את ניצולי השואה. החזון איש שמע את הדברים ואמר לילד: אתה יודע מה, מעכשיו תשמור את היארצייט של אבא שלך ב"ז בתמוז. בכל שנה בתאריך הזה תאמר קדיש, תלמד משניות ותעשה עוד פעולות לעילוי נשמות.

הילד היה מאושר מכך שיש לו יארצייט מיוחד לאבא שלו. אולי אתם מכירים ספר ילדים מפורסם שנקרא 'העץ הנדיב', ויש שם ביטוי שחוזר על עצמו: "העץ היה מאושר". חשבתי לעצמי, כמה כאב עם ישראל עבר שהילד הזה היה מאושר מהעובדה שיש לו יארצייט...

עברו ימים, חלפו שנים, והילד הפך לנער עד שהתגייס לצבא. באחד הימים, כשהוא עמד לתפוס טרמפ לבסיס צריפין, עצר לו אזרח עובד צה"ל שנהג במשאית צבאית. בדרך הם דיברו ביניהם על מוצאו של כל אחד מהם, והלא יאמן קרה: התברר שאותו אזרח היה יחד עם אבא שלו ביום שעלה על המוקד על קידוש השם. האב נהרג והיהודי הזה ניצל. החייל נדרך כולו ושאל בציפייה אם הוא זוכר את התאריך המדובר, ולהפתעתו הרבה האיש אמר: כן, זה היה ב"ז בתמוז...

את כל זה אני מספר בהקשר לכן שלפעמים זוכים ורואים סיעתא דשמיא שבאה בדרכים שונות, ולכן לענייננו: גם אם הסיבות לקביעת יום ההילולא הן לא בשל מסורת רציפה, משמיים מסייעים לקבוע את יום ההילולא במועד הנכון.

גלגולה של הילולא

אנחנו חוזרים לרבי מאיר בעל הנס. איך באמת נוצרה ההילולא של רבי מאיר בתאריך הזה? ובכן, ראיתי בשיחה של רבי מאיר מאוזן זצ"ל, שזכה לשאת את שמו של בעל ההילולא, שלפני כחמש מאות שנה בערך, כשבאו לארץ חכמי ספרד לאחר הגירוש והגיעו גם לצפת - זה היה 'תור הזהב' של צפת - בשבילם, ספר הזהר היה מהתחומים העיקריים בעבודת ה', והם היו עולים רבות לקברו של רבי שמעון בר יוחאי. החל מהתקופה

שלום חברים, פסח שני מתקרב, ואני רוצה לדבר איתכם על ההילולא של רבי מאיר בעל הנס שחלה ביום זה - י"ד באייר. למרות שזו הילולא שאין לה מקור ברור והיא לא מופיעה בכתבי הקדמונים, הרי נאמר על עם ישראל "אם לא נביאים הם בני נביאים הם" - יש סיעתא דשמיא לקבוע יום הילולא, כך שגם אם נראה שהיא נבעה בראשיתה מכל מיני סיבות כביכול צדדיות, לימים מתברר שהסיבות הללו היו מכוננות.

בהקשר זה, אבקש לספר לכם סיפור ששמעתי מאבי. חבר שלו, תושב בני ברק, היה ניצול שואה ולמד במוסד 'בתי אבות' - בית חינוך ליתומים ניצולי השואה שהקים הרב יוסף שלמה כהנמן, הרב מפוניבז'. כמעט כל הילדים בכיתה שלו ידעו את יום היארצייט של ההורים שלהם שנהרגו בשואה, ורק גיבור סיפורנו לא היה לו יארצייט. אולי תתפלאו, אבל זה ממש העיב עליו. הוא הרגיש קצת דחוי, ובחוויה שלו הוא לא ראה את עצמו כחלק מהחברה. לכולם יש יארצייט, הם יודעים לומר קדיש, ורק הוא לא... עבורנו, דור התפנוקים, זה בלתי נתפס כסיבה שיכולה להעיב על חיים של ילד. אולי נבין ילד שיחווה דחייה בגלל שאין לו נעלי ספורט חדשות או איזה ילקוט ייחודי, אבל לענייננו זו הייתה החוויה האותנטית שלו.

אחד מאנשי הצוות שהבחין במצוקתו אמר

פתוח
לקהל הרחב
 מיועד למשתתפות
 בגילאי
 18-28

תכנית ערב

במדרשת מעיינות

יל סאן מקום סאטון

ירושלים • סמטת יעבץ 4
שני י"ד אייר • 19:00

להרשמה
חד פעמית:

והללו סאטון

הרב אייל ורד | אליסיה פוגל

כפר חב"ד • הר"י 2
חמישי י"ז אייר • 19:15

להרשמה
חד פעמית:

והללו סאטון

ערב ל"ג בעומר
במדרשת מעיינות

מעיינות

ההרשמה למדרשה

לשנת תשפ"ו בעיצומה

054-921-0131

הילולת רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

שישי, אור לי"ח אייר (15.5)
במתחם ישיבת בני עקיבא שמעל ציון הרשב"י במירון

02:00

התוועדות הכנה

בתורתו של התנא הקדוש ר' שמעון בר יוחאי זיע"א

עם הרב יהושע ויצמן שליט"א	הרב שמואל אליהו שליט"א	הרב דוד דודקביץ' שליט"א	ובהשתתפות רבנים וראשי ישיבות
------------------------------	---------------------------	----------------------------	---------------------------------

03:30

הדלקה מרכזית

ברוב עם יחד שבטי ישראל
בהשתתפות רבנים, ראשי ישיבות ואנשי ציבור

05:20

תפילה ותיקין ברוב עם

בתפילה לנצחון המלחמה, שחרור החטופים, רפואת הפצועים וגאולה שלימה ברחמים!

*ההגעה להר מירון באמצעות מערך ההסעים של משרד התחבורה בלבד. על כלי הנוסעים בסוגי התחבורה השונים לרכוש כרטיסים מראש להגעה לשעת ההתוועדות וההדלקה. כולל הנוסעים בתחבורה ציבורית ממרכזי הערים, רכבים פרטיים והסעות פרטיות.

חפשו בגוגל: 'מירון אתר הרישום המרכזי תשפ"ה'

שידור חי

קו המידע להילולת רשב"י:
03-5661111

פרויקטור
ההילולא

הפקה: עזריאלי הפקות

יהודים, העיירה בוערת!

שהוא נבדל במציאות ממי שלא עבדו. הקשר שלך עם ה' הוא המפתח להבנת המציאות. בין כל האג'נדות והרעיונות שרוחשים סביבנו, בין כל העימותים שיש הן ברחובותינו והן בגבולותינו – זו אמת המידה של המציאות: מי שעובד את ה' ומי שלא. זה מה שמתברר כאן.

האם אתה רואה את שריפת בית המקדש כמו שרבי עקיבא ראה וצחק? זו אמנם קומה גבוהה, אבל הצחק של רבי עקיבא למראה השועל שיוצא מקודש הקודשים מלמד את הכיוון של המבט אליו אנחנו שואפים. את הנחמה שבהשגחה. את הניווט הברור של ה' יתברך אותנו אל הגאולה. את זה שיש סוף טוב לסיפור והכל לפי התוכנית.

בל"ג בעומר, כשכל אחד בדרכו יבעיר את האש של רבי שמעון בליבו, זה הזמן לבדוק גם את האש סביבנו. הערבים, כמו במשפט שלמה, מוכנים לשרוף הכל כדי שלנו – בני המלכה האמיתיים – לא יהיה נחת. לעומת זאת, האש של רבי שמעון, אש הזוהר, אש הצדיק, היא האש אליה אנחנו שייכים.

רבנו אומר שיש לאש שימוש כפול: "וְיֵשׁ מְאֹרֵי אֹר וּמְאֹרֵי אֵשׁ, וְהֵם זֶה לְעֵמֶת זֶה; שְׂשֻׁשִׁישׁ כַּח לְמְאֹרֵי אֹר וְאֵי נִכְנָעִין מְאֹרֵי אֵשׁ, וְכֵן לְהַפֵּךְ, חֹס וְשָׁלוֹם, שְׂשֻׁשִׁישׁ נִכְנָעִין וְנִסְתַּלְקִין מְאֹרֵי אֹר, חֹס וְשָׁלוֹם, אֵי מִתְנַכְּרִין מְאֹרֵי אֵשׁ. וְזֶה בְּחִינַת חֲרָפֵן בֵּית הַמֶּקְדָּשׁ" (לקוטי מוהר"ן תנינא ס"ז).

אפשר לומר, שאם יש מומחה להדלקת אש – זה רבנו. זה הרגע להתחיל בחיפוש אחר האש הנכונה, אז הנה החלוקה הראשונית: רבנו מסביר שיש "מאורי אש" ו"מאורי אור". מה ההבדל? "מאורי אש" זה הצד המעשי של האש, הצד שאנחנו מכירים – היא שורפת ומכאיבה ומכלה כשהיא באה לא במידה. אנחנו מקבלים תזכורת מדי יום מה היא אש ששורפת בתים ויערות, ומה היא אש של מחלוקת – איך היא מתחילה ובאיו כוונה. בחיים עצמם זו האלימות, הכוחנות והמחשבה שאני הוא זה שיוצר את האש.

מנגד, ישנם "מאורי האור", וזה למעשה הצד הרוחני וההשפעה הרוחנית של האש. היא מאירה לנו ומגביהה אותנו. כאן הכוונה לשכינה, לקדושה ולקשר שלנו עם השמיים. האש שמאירה לי זה מאורי אור – אש שלא לוקחת דבר בתמורה. לא שמן, לא את ענפי הסנה, לא את הבית ולא את היער, ותמורת זה היא מאירה אותם. היא לא משאירה אנשים פגועים, אלא מקרבת אותם אל עצמם, אל החלומות שלהם.

זו האש הנקייה, הטהורה. את זה אני מחפש. את זה אני מכוון לבקש בל"ג בעומר. האש הזו נמצאת אצל הצדיק. "הבער אותה בליבי!" זעק רבי נתן. כן, זו התפילה. בין אם עלית להר מירון להילולא בין אם לא, זה קודם כל בלב.

המציאות סביבנו דורשת כל רגע ורגע הסבר. מה קורה כאן? לאן זה הולך? איך אני אמור לראות את מה שקורה בעולם? הרי כל זה נברא בשבילי – מלחמות שלא פוסקות מסביב והאש שמקיפה אותנו, ולא רק בדימוי. אש של התנגשות פנימית. המציאות הפכה חדה וכואבת, אבל ייתכן

גם שיותר ברורה.

לעצמי אני מסביר את זה שהכל חוזר לאותו ערך בסיסי, לנקודת ההתחלה – יהודי. מה שיהודי עובר בעולם זה סיפור ייחודי שיש רק לנו. יהודי – זה כבר הסבר טוב לכל מה שקורה בעולם ואצלי. כי אם זה עובר עלי, זה עובר גם על העולם. כך מסביר רבי נחמן, שכל המלחמות שעוברות על העולם עוברות גם על האדם שנקרא "עולם קטן".

העולם כיום הוא עולם חד ומכאיב, אבל יותר ברור מאשר בשנים עברו. מחשבות וחלומות מתפוגגים אל מול המציאות החדשה. מסכות נופלות, והכל נעשה יותר אמיתי. חמאס, איראן והערבים כאן אומרים בגלוי את מה שהם רוצים שיקרה איתנו, וגם

אנחנו – בעזרת טראמפ – אומרים בגלוי, בנימוס יהודי, שהיינו רוצים לראות אותם עוזבים את עזה. הגב שלנו מתקרב לקיר והאמת יוצאת לאור. כעת נדרש לראות שאנחנו מתבוננים נכון על מה שמתרחש.

אחד הדברים המעניינים בחיי הקהילה אלה השיחות לאחר התפילה, בבית הכנסת, בקידוש של שבת בבוקר עם החברים. שם מתברר איך האמונה היא הקו המפריד בין שני העולמות, ואיך היהודי שרואה את חייו כיהודי מאמין מפענח לעצמו את המציאות. "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה'..." – זה הדיבור שהם מקשיבים אליו, אומר הנביא מלאכי, וזה הדיבור שמראה למי שברא אותנו שאנחנו איתו, שאנחנו רואים את כל מה שקורה כאן דרך העיניים של האמונה והתורה. בפסוק אחר נכתב "וראיתם בין צדיק לרשע, בין עובד אלוקים לאשר לא עבדו". הנה נקודת המפנה: מי שעובד את ה' מגיע למצב

הערבים, כמו במשפט שלמה, מוכנים לשרוף הכל כדי שלנו – בני המלכה האמיתיים – לא יהיה נחת. לעומת זאת, האש של רבי שמעון, אש הזוהר, היא האש אליה אנחנו שייכים

בית מדרש פרדס חנה
ללימודי רבנות-דיינות מקבל אברכים

לימוד באוירה אחרת

מלגות גבוהות | מעורבות חברתית

לפרטים: נדב 052-2090884

הרב שמואל אליהו

רשב"י - מלחמה במלכות הרשעה

יש גאולה לאומית ויש גאולה פרטית. גאולה לעם ישראל וגאולה לעולם. גאולה לאנושות וגאולה לכל החי הצומח והדומם.

כשאנחנו מכירים את הסוד הזה, אנחנו מתמלאים ביטחון גדול. כשמבינים שהגאולה היא היסוד הראשוני של כל העולם כולו והיא התוצר הסופי, אנחנו מתמלאים ביטחון גדול בכך ששום אדם לא יוכל לעצור את התהליך היסודי הזה, יהיה מי שיהיה. לא פרעה ולא טיטוס, לא היטלר ולא סטאלין. הסיכוי שלהם להצליח הוא כמו של האנשים שהקימו את מגדל בבל.

ל"ג בעומר - אור גדול

בל"ג בעומר אנחנו מתחברים לרשב"י שגילה את השורש הגדול מכולם, שורש העולם. השורש שחכמי המדע עדיין לא יודעים לפענח אבל הוא קיים. ברוך ה' שהם יודעים לקרוא את הד.ג.א. האנושי, מנסים גם להבין אותו ומתקדמים גם בזה.

חכמינו בווהר לימדו אותנו שבדור שלפני הגאולה ייפתחו שערי החכמה של מטה וגם שערי החכמה של מעלה, ומסתבר שהן קשורות זו בזו. כמו שבחכמה של מטה מתגלים סודות החכמה האלוקית של הבריאה, כך במקביל מתגלים הסודות הפנימיים של העולם.

כמו שבחכמה של מטה אנחנו מכירים יותר ויותר את גודלו של היקום, כך בחכמה של מעלה אנחנו מבינים יותר ויותר את גדלו האין סופי של הבורא, בחינת "מבשרי אחזה אל-ה".

בל"ג בעומר אנחנו מנסים להתחבר לרשב"י - אדם בשר ודם כמונו שהיה מחובר לשורש השורשים של המציאות. אדם כמונו שהגיע למקום גבוה שאין כמוהו. הוא היה שם והוא נשאר בשר ודם, וזה נותן לנו תקווה גדולה מאוד. במיוחד כשאנחנו יודעים שאנחנו מעורבים איתו, אנחנו חלק ממנו, ישראל ערבים זה בזה.

בשנה שעברה, בל"ג בעומר, לא יכלו רבים מישראל לעלות להר מירון בשל האיומים הביטחוניים מצפון. המקום, שבדרך כלל הומה מאות אלפי מבקרים ביום ההילולא, היה שומם יחסית. המונים רצו להשתתף בשמחת ההילולא של רשב"י ולא יכלו.

והנה השנה, לאחר הכנעת אויבינו ושונאינו הדרך למירון פתוחה, והעלייה להילולת רשב"י אפשרית לכל עם ישראל. אנחנו רואים בזה הזמנה של רבי שמעון לעם ישראל לחזור ולהתחבר אל האור הגדול שלו אחרי שנים של מניעות כאלה ואחרות, ומקווים להתחבר ולזכות שיקויים בנו "בדא יפקון מן גלותא ברחמי", אמן.

השלטונות הרומאים רדפו אחרי רבי שמעון בר יוחאי כי הם הבינו שהוא מסוכן מאוד להמשך השלטון שלהם.

למרות שלא היו לרשב"י כלי נשק וחיילים שנשמעים לפקודותיו, הם ידעו שיש לו תורה ועוצמה רוחנית שיכולה לעורר את עם ישראל כנגד כל התרבות שלהם ולבטל אותה מהעולם, ולכן הם נלחמו בו ורדפו אותו כל כך.

מה יש בתורת רשב"י שיכול להביא גאולה?

התורה של רשב"י מלמדת שיש משהו פנימי שלא ניכר על פני השטח, אבל הוא חזק מכל דבר אחר. יש ד.ג.א. לאדם ויש לצמחים. לאקליפטוס הענק, לעופות וליונקים ובעצם לכל דבר, וכך מתנהל העולם.

כמו שהד.ג.א. של כל עץ הוא הקובע בסופו של דבר את צורת העץ ואת צורת הפרי, את טעמו של הפרי ואת ערכי התזונה שלו, כך יש תוכנית אלוקית לכל היקום כולו. תוכנית שקובעת את הצורה של המקום שאליו העולם יתקדם.

וכמו שהד.ג.א. של הפרי לא נראה ולא ניכר אבל הוא הדבר הכי מהותי בעץ, הוא דבר שלא ניתן לשינוי והוא עובר מדור לדור אלפי שנים - אם תזרע עץ זית, גם אחרי אלפי שנים העץ יצמיח זיתים ולא שום דבר אחר - כך ממש היא גם התוכנית היסודית של העולם.

גם גלות ארוכה לא משנה את התוכנית

גם אם יעברו על העץ שנים שלא יהיו לו פירות, גם אם במשך שנים העץ היה בתרדמת, גם אם היו שנים שבהן חלק מהענפים נשרפו, גם אם יעלה על העץ כורת ויחתכו את רוב ענפיו או כולם, וגם אם לא יישאר בעץ אלא גזע או השורש בלבד - הד.ג.א. של העץ לא ישתנה.

הכוח החזק ביותר של העץ היא החכמה האלוקית שטמונה בו. החכמה הזו נמצאת בד.ג.א. שלו. חסויה ולא ניכרת, אבל היא העיקר. כל כך עיקר - עד שהיא רשומה בכל אחד ממיליארדי התאים שיש בו, ותהיה רשומה בכל אחד מהתאים שייווצרו בו בעתיד.

כמו התוכנית האלוקית של העץ, כך התוכנית האלוקית של עם ישראל והתוכנית האלוקית שטמונה בד.ג.א. של העולם כולו. היא כל כך יסודית שאי אפשר לשנות אותה כלל. זה נכון שהיא לא ניכרת לכל מי שמסתכל מבחוץ, אבל היא קיימת למי שמתבונן, ותורת הסוד היא תורת הבינה.

רשב"י גילה את התוכנית הזו. הוא גילה כי בד.ג.א. של עם ישראל

אתר נרוצה

ספירת העומר

רחל שירה אזרד

הוד

זה מה יש. זה! מה! יש!

קל לנו להודות? או קשה? איזה סוג של אנשים אתם, כאלה או כאלה? אז ודאי, על הטוב שלנו קל להודות, יש לנו איזו רשימה חצי מוכנה של הדברים-שהולכים-ברוך-ה'-בטוב, ועליה אנחנו אומרים תודה בקלות. זה פשוט, וזה שגור, וזה חצי נשלף לנו. אבל על החצי השני? זה שמאגר בו, ועמוס, זה שמדיר שינה מעינינו, זה שאנחנו נלחמים עליו ומתפללים?

להודות, זו מילה מופלאה. היא כוללת בתוכה שני דברים שונים, שבמבט ראשון נראים כמעט הפוכים. להודות על האמת – "זה מה יש". ומצד שני – הודיה, על הטוב. השלב הראשון, ההודאה על האמת, הוא תהליך שבו אנחנו מתבקשים לשמוט את הציפיות, את 'איך זה אמור להיראות', ולהיכנע. זה מה יש. אני מודה. הדברים ככה. זה מאגר בפינה הזו, ולא פשוט בפינה ההיא, וזה נפלא במקומות הללו, ומצחיק בדיוק כאן. המפגש עם הדברים כמות שהם, דורש עיניים תמימות. "עשה האלוקים את האדם ישר והמה ביקשו חשבונות רבים". לעצור, רגע לפני החשבונות. זה מה שיש. להביט על החיים שלנו בעיניים נקיות, שרגע לא ממחרת לתייג, ולקטלג, ולתת בהם סימנים וציורים.

לשלב הזה, בשפת החסידות, קוראים 'הכנעה'. זה מה שיש. אני מכופפת את הראש בפני בורא עולם, מכירה שאיני מכירה, ונושמת את שאיני יודעת. אני מודעת. אני מודה. זה מה שיש. ואין כאן טרזניה, ואין כאן מאבק, ואין כאן כעס או אשמה.

ואז, מול המציאות שנפרשת לפנינו כמו שדה פתוח, כמו נוף חדש, אנחנו יכולים להתחיל לתת סימנים. להתבונן ולבקש את הטוב. בידיים עדינות לברור, לחפש, לבקש את האור הנוכח, את הכוונה הטובה, את ה"אלוקים חשבה לטובה" שנמצא במציאות שמולנו. לזה קוראים 'הבדלה'. בירור. זה מבט שמבקש באופן פעיל לברר את המציאות לטוב. להסתכל עליה, אבל לבחור צד. לא להישאר ניטרליים. אנחנו מהטובים. אנחנו ממחפשי הטוב ומבקשי. אנחנו ממתייגעי הטוב, ממתיני הטוב, מתפללי הטוב הגדול והשלם.

אנחנו מביטים על המציאות ומחפשים את ההוד שבה. את יופייה הזוהר והקורן, את הטוב הגנוז והגלוי. ומתוך כך, עולה ובאה מתוכנו הודיה. כמה טוב, איזה עושר ויופי וצבע. לא ברור מאליו.

השלב בו ההודיה עולה ובאה, נקרא בחסידות 'המתקה'. המציאות, אותה מציאות, מתגלה באופן שלם, מתוך טוב יותר.

הזמנה להסתכלות חדשה

אהרן הכהן, כך גדלנו כולנו, היה עובר מאחד לשני ומספר על הטוב שקיים בו, וכך עושה שלום בין איש לרעהו. אפשר לחשוב במבט שטחי שאהרן הכהן היה משנה את המציאות. הוא היה הולך לבני זוג שרבו, לחברים שהסתכסכו, ומספר כמה השני רוצה בקרבה, כמה הזולת מתגעגע. אבל במבט פנימי יותר אפשר להבין שאהרן לא שינה. הוא הודה. הוא קיבל את המציאות, ומתוך כך הוא היה יכול לחפש את ההוד שבה, את ההוד והיופי והזוהר שיש בכל אחד, וממילא היה יכול לספר זאת, לחשוף ולגלות לעיניים את הטוב שקיים בשני.

הוא לא הפך את השני להיות אדם אחר, אבל פתאום הכל קיבל הקשר חדש. על כל פשעים תכסה אהבה. בין כל החסרונות יבצבץ ההוד ויזכיר לנו כמה הוא באמת כאן, מספר את הכל קצת אחרת.

אהרן הוא השייך למידת ההוד, המשכין שלום, מתוך אותה קריאה פנימית שמזהה את האמת, ומודה עליה, ודווקא מתוכה מגלה רבדים חדשים במציאות.

קחו לכם לשבוע הזה הזמנה להביט על המציאות מחדש. לקחת תחום שבו ההודיה לא קלה, וקודם כל להיכנע. לקבל את המציאות. זה מה שיש. ואחר כך, להפוך בה, ולשאול עליה, ולגלות בה טעמים חדשים, מתוך אותה בחירה של 'אנחנו מהטובים, ממבקשי הטוב ומוקיריו'. הפוך בה והפוך בה. עד שיתגלה בה תום וטוהר והוד ויופי. להביט בה במבט סקרן, ראשוני, חדש. מה טוב גנוז בה?

ממש כמו הסיפור המכונן של ר' שמעון בר יוחאי, בעל ההילולא, שבתחילה יצא מהמערה וראה את המציאות והיא נשרפה תחתיו, ואז חזר למערה ויצא שנית. ואז המבט שלו קיבל את המציאות, ועיניו לא שרפו אותה, אלא ראו בה יופי וחק, והצליחו לגלות בה חן ומתיקות ויופי של יהודי שמזדרז לכבוד שבת. ההוד וההדר לחי העולמים.

בשבוע הזה נתחיל מהמבט הפנימי, להודות על האמת, אנחנו כאלה וכאלה, מאוד לא מושלמים, אבל מאוד שלו יתברך. וממילא, יש בנו כל כך הרבה טוב וזהר ויפה, שהודו והדרו עליו, ואת אותו מבט מודה ומתפעל להרחיב סביבנו, אל הסביבה הקרובה, למשפחה, לחברים, ומשם אל העם היפה הזה. והיא תהילתך.

שוכי – לימוד שבועי לנשים

**אש להבת
שלהבת!**

האש של רבי שמעון תוקד בלבך!

**הזוהר הקדוש
עם פרוש
מתוך מדבש**

הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

**שלהבת חדשה
אצלך בבית!**

עכשיו זה בהישג ידך – התקשר למוקד ההילולא המיוחד:

1800.350.330

מתוך מדבש

מילואימניקים ונכי צה"ל הגנתם על הבית – עכשיו מגיע לכם לבנות אותו!

ביום העצמאות ה-77 למדינה, רשות מקרקעי ישראל (רמ"י) גאה להוקיר את אנשי מערך המילואים ונכי צה"ל – אלה שהתייצבו להגן על בטחונה של מדינת ישראל ונלחמו על הבית של כולנו.

בהתאם להחלטות הממשלה ומועצת מקרקעי ישראל, רמ"י משווקת כ-900 מגרשים לבנייה עצמית וצמודת קרקע ביישובים ברחבי הארץ בשיטת "הרשמה והגרלה" ומכרזים ייעודיים עבור מי ששירתו או משרתים כיום במערך המילואים של צה"ל. אם נמנית עם מערך המילואים בעבר או בהווה, או אם אתם נכי צה"ל – ייתכן שאתם זכאים להשתתף במכרזים אלה וליהנות משורת הטבות נוספות.

פרטים מלאים באתר רשות מקרקעי ישראל.

*המודעה פונה לשני המינים.

עולם לא הגיוני

המשימה היומית שלכם

היא לקחת את האח הקטן והמציק בן השלוש ולהסביר לו רק במילים, ככה שהוא יבין – מה זו אפליקציה.

הותקלתם.

אתם נושמים אפליקציות, אוכלים אפליקציות, ישנים אפליקציות. בקיצור, אתם חיים אפליקציות. יש רק בעיה אחת – אין לכם מושג איך מסבירים את זה לילד בן שלוש. עכשיו קחו משימה מאתגרת יותר – להסביר לסבא רבה מה זה אפליקציה.

אמנם אני לא כזה זקן, אבל אני בהחלט זוכר את הניסיונות הכושלים הראשוניים של מישו להסביר לי מה זה אפליקציה. בתור מהגר טכנולוגי שנולד לעולם נטול פלאפונים, אפילו טלפון אלחוטי לא היה לנו, גם לא טלפון מקשים, רק גלגל מספרים שהסתובב כדי לחייג מספר, להסביר לי מה זה אפליקציה היה מחוץ לעולם המושגים שלי.

אם ביצעתם את המשימה ברצינות לכו על פרויקט נוסף – להסביר מה נדרש מכם כדי להצליח במשימה. אפליקציה היא מושג מופשט. כדי שילד בן שלוש יבין אותו צריך 'לרדת' עד לרמה שלו, למצוא מושגים או דברים מעולם התוכן שלו שיעזרו לו להבין משהו שמאוד רחוק ממנו. במילים אחרות, אתם לוקחים מושג 'רוחני' ומנסים להגשים אותו, להפוך אותו לקצת יותר ממשי וגשמי.

דרך אגב, מי לדעתכם יסביר יותר טוב לילד מה זה אפליקציה, אתם או מתכנת?

אל תתלבטו בכלל, ככל שמישהו 'יושב' יותר טוב בעניין הוא מסוגל לרדת יותר נמוך. כמו שאת החולים הכי רציניים רק הרופא הכי טוב יכול לרפא.

עכשיו משימה אחרונה להיום.

אם למדתם לקחת דברים מופשטים ולהוריד אותם לרמה גשמית יותר, המשימה הבאה היא בול בשבילכם. לייצר אפליקציה בכוח המחשבה.

מה הבעיה?

אם אתם יודעים לקחת דברים מופשטים ולהוריד אותם עד רמה מעשית לחלוטין, כל מה שאתם צריכים הוא רק לחשוב ממש חזק על

האפליקציה שלכם, כולל כל הפיתוחים שלה, ממש תורידו אותה לרמה הכי מעשית בראש שלכם, עד שהיא פשוט תהפוך להיות ממשית. במקרה שקשה לכם, אתם יכולים לגשת למפתח אפליקציות שמסוגל להיות יותר פרקטי מכם, הוא בטח יצליח.

ממש חבל על המבטים האלה שלכם, דווקא רציתי להכניס אתכם כשותפים בסטארט-אפ לפני שאני עושה אקזיט שעוד לא ראו כאן, אבל אתם נראים כאילו אתם יותר בכיוון של לאשפז אותי. כנראה שגם אתם מבינים שיש איזו גדר הפרדה בין העולם הרוחני לגשמי, ובניגוד לגדר ההפרדה כאן בארץ שבהחלט אפשר לעבור, המחיצה הזו שבין רוחני לגשמי היא בלתי עבירה, רוחני הוא רוחני וגשמי הוא גשמי וזהו.

ולכן גם אם מחשבה הופכת להיות ממש ממש פרקטית וכמעט גשמית, היא לעולם לא תהפוך בסוף לממשית ותופיע כאן במציאות.

עכשיו קבלו את הנתון הבא כאקסיומה.

ה' ברא את העולם בצורה מסודרת, שלב אחרי שלב, כשכל שלב הוא פחות רוחני ויותר גשמי, עד שבסוף מגיע העולם הגשמי שלנו.

אזהרה! רוחני לא הופך לגשמי, לא משנה כמה הוא יורד!

נכון. אתם צודקים. ה' יכול לעשות הכל. אבל למרבה הפלא הוא בחר לברוא את העולם עם גבולות וחוקים ברורים, שגם הוא שומר עליהם. מה ששוב משאיר אותנו בשאלה איך בסוף נהיה עולם גשמי.

אבל קו החשיבה הזה הוא הרבה יותר דרמטי. הפער בין רוחני לגשמי הוא הרבה יותר קטן מהפער בין סופי לאין-סופי, ואם רוחני לא הופך להיות גשמי בשרשרת ולוגית מסודרת, ברור שאין-סוף לא הופך להיות סוף, אפילו אם הסוף הזה הוא ממש

ממש גבוה ורוחני.

מה שבעצם שם סימן שאלה גדול על כל הבריאה, מתחילתה עד סופה.

כאן המקום בו נכנסת ההתערבות האישית של ה' יתברך בבריאה, להתערבות הזו קוראים: 'צמצום'.

בתוך הסדר המסודר של הבריאה יש טיקים לא לוגיים, דברים שנוגדים את ההיגיון, שבסופו של דבר מאפשרים לעולם להיבראות ולהתקיים. אפשר לקחת את הנקודה הזו לכל מיני כיווני חשיבה. אבל דבר אחד ברור: ה' הוא כל-כך גדול שהפער בינינו לביןו הוא לא גדול, הוא בלתי נתפס. יש איזו קפיצה לא הגיונית שמשאירה אותנו תמיד במקום של חוסר הבנה.

אבל יש עוד דבר ברור. שעם כמה שה' גדול, הוא ברא את כל המבנה הזה עם כל ההיגיון וחוסר ההיגיון שבו במיוחד בשבילנו – הילדים שלו.

הורים יקרים המודעה הזו בשבילכם:

הילדים מארגנים מדורה? כך עושים זאת בבטחה!

מדליקים מדורה אך ורק במקומות שאושרו
על ידי הרשות המקומית

**על מנת לשמור על החיים ועל הרכוש
יש להקפיד על הכללים הבאים:**

- לא משאירים מדורה ללא השגחת הורה - גם לא לרגע!
- תכננו מדורה קטנה
- מדורה גדולה מידי עלולה לגרום לאיבוד שליטה על האש
וחלילה לאסון
- הכינו כמה דליי מים בסמוך למקום המדורה
- בסיום ודאו כיבוי מלא של האש

בכל מקרה של חשש לסכנה
חייגו 102 ללוחמי האש

ל"ג שמח ובטוח!
ונשמרתם מאד לנפשותיכם"

משיח שבשוק / טור פרידה

בינתיים. עובד על עצמי, מדבר עם עצמי כל יום, כי קשה לי להיות חיובי... היום אנחנו ממש טובים או הכי טובים, בלהיות רחוקים. המקום שממנו כתבתי את זה אומנם לא הכי אופטימי, אבל החלטתי לפתוח לומר את הדברים כפי שהם בלי להיות ציני. זה לא פשוט להיות פשוט בעולם לא פשוט שאין לו פשטות. וזה לא פשוט להתהלך בעולם בתחושה של חוסר שייכות. הייתי ככה קרוב לאבד את זה, לאבד את הכל. אבל מצאתי את הקול שלי, החלטתי לא ליפול. החלטתי לגדול, חולם בגדול, לגעת בלב, לפרוק את העול, לדבר את הכאב...

לא היה לי קל להקשיב לרעשים. בין לבין יש קללה עסיסית, אבל הגעתי למילים האלו שחיפשתי.

כמה כנות. איזו אותנטיות. כמה תפילה, ואיזה השתקקויות של בעל תשובה, שאפילו לא יודע שהוא בעל תשובה. "למדתי קודם לתת מעצמי עוד לפני הרצון לקבל" – זה בעל הסולם מפורש. מאיפה הזמר החילוני הזה, שעושה את השירים שלו ברעש ובמילים שפחות... מגיע למקומות הגבוהים ביותר? והרצון להשתחרר מהציניות, להיות פשוט – מילים של רבי נחמן. והתפילה לשייכות, וההחלטה לא להתייאש ועוד ועוד.

המשכתי לחפש גם בשירים של דוד הבכור, שעובר עכשיו סיבוב רציני, בשקט ובלי רעש, אבל אולי זה יותר מפחיד. מה אמצא בשירים שלו...? אני נכנסת לשיר האחרון שהוא שמע – אתמול התעוררתי כועס, רק עוד לא הבנתי על מי

זה יושב לי בפנים עמוק עמוק, עניין תהומי...

אני כועס על הצוות, על החברים מסביבי על המשפחה שאוהבת אותי אבל חונקת אותי.

אולי כועס על עצמי, דברים שלא עשיתי אחרת

אולי זה הסוף של הסרט, אולי התחלה של עוד פרק...

ואני לוקח הכל אישי, כשאפחד לא נגדי והחיים כמו החיים, לא תוכנית כבקשתי ואני כבר לא במחשבת, כבר לא מוכן מאליי אז על מה אכתוב שירים? על מה אודה עכשיו?

על השקט

על הרעש

על כישלונות ועל ההצלחה

על עוד רגע של גשמי ברכה

למשהו "טוב מאוד". אבל איך מתמודדים עכשיו עם כל ה"מאוד" הזה שעוד לא התחבר לו ל"טוב"? איך מכוונים את האש הזו שתחמם את כל העולם ולא תשרוף?

בסתר ליבי אני מבינה את הבנים. גם בתוכי אני לא מסתפקת בטוב פשוט, רגוע, שקט, פרווה שכוה. גם אני רוצה טוב מאוד. חזק, עוצמתי, חי. ה' יתברך, למד אותי איך הילדים הללו לוקחים אותנו צעד קדימה. איך לתת להם יד בתוך כל הבלגאן הנורא הזה, שנצמד ביחד אל עבר הטוב מאוד. כמה זה קשה לפעמים, כמו עכשיו. אני נשברת. מותר לי... למחרת בגינה, בספסל עם שלוש שכנות, כל אחת בתורה מספרת לי איזה מתוך אליה... (אתה מלמעלה שלחת אותן, אני בטוחה. התזמון מושלם 😊) אחת נזכרת ומזכירה סיפורי חן עליו כשהיה קטן. אחת מספרת שבשבוע שעבר אליה עלה לטרמפ, והמתקנות נזלה לו מהאוזניים. הוא מדבר בכנות, בלב פתוח, יש לו חיוכים מתוקים והרבה אור בעיניים. והשלישית אומרת שאת הלב הטוב שלו אי אפשר לפספס. אני חושבת לעצמי, שכנראה הוא פשוט – מאוד. מאוד עוצמתי, מאוד חזק, מאוד בלגאן, מאוד מתוק, מאוד סוער, מאוד חניני. מאוד.

בשבוע שעבר החלטתי לחפש בתוך המאוד שלו, מה מסתתר שם. חיפשתי את היהלומים שטמונים עמוק בבורות האפלים. את הטוב שצמוד למאוד, שנולד ממנו. פתחתי את השירים שהוא כל כך אוהב לשמוע. כן, אותם. את התופים והרעש, את הקולות שמהם אני בורחת. חיפשתי מה הוא מוצא שם.

נזכרתי שהוא פעם נעצר באמצע הסלון, תוך כדי שהוא רוקד ריקוד משוגע יחד עם שיר שמושמע לו באוזנייה, ואמר בקול: "תקשיבו טוב למילים!" – ושחרר איזה משפט מהשיר. משפט כנה, דוקר ועמוק. אותו וכדוגמתו חיפשתי. הייתה לי הרגשה עמוקה שנמצא שם איזה סוד.

בהתחלה באמת פגשתי את החושך. מילים גסות ורעש נוראי. אבל לא ויתרתי, המשכתי לחפש בין המילים סודות שאני עוד לא מכירה. עברתי שיר ועוד שיר, והנה מצאתי. הזמר שר על אבא שלו שעזב את אמא שלו, והוא ברח מהבית כשהיה ילד, ואיך אותו זמר עכשיו מנסה שזה לא יקרה לו בעצמו. קחו כיסא רגע, תקשיבו למילים שמצאתי.

"... למדתי קודם לתת מעצמי עוד לפני הרצון לקבל... יש לי אלף סיבות לחיות, אלף תפילות שמופנות לשמיים... הכי קל לחזור לאבא כשאתה בשפל וכלום לא הולך

אמצע ארוחת ערב עם הקטנטנים, צלצול. "אהלן אמא, מה העניינים?"

"אליה! איזה כיף לשמוע אותך". "אמא תקשיבי, אני בדרך הביתה. תקני סטייקים מהר, לפני שהמכולת נסגרת".

"איזו הפתעה! איזה כיף שאתה חוזר ככה באמצע השבוע. רק תגיד, קיבלת אישור יציאה, כן?"

"האמת שלא. אמרו שמי שלא מתייצב מחר על הבוקר, לא חוזר, או שחוזר לשיבה רק עם ההורים".

די, לא. עוד פעם לנרדוד שעתיים וחצי לתוך הדרום הרחוק... זו הפעם השלישית השנה. אין לי כוח.

"אליה, אני רצה לקנות לך סטייקים, אבל מחר על הבוקר אתה חוזר לשיבה".

"אני לא. אני עוזב. חלאס עם זה, אין לי כוח לשטריות".

פונה מהמטבח לחדר. מתגלגל דיון מעצבן. "אליה, למה? למה אתה עושה את זה?"

"אמא, את לא קשורה". "רגע, לסטייקים אני קשורה, אבל למסגרת שלך לא?"

"עזבי, אני לא מגיע הביתה", ומנתק.

פותחת את החלון, צבעים קסומים של שקיעה. ריבונו של עולם, למה? למה? למה? למה אתה נותן כאלה ניסיונות? גדול עליי. אין בי כוחות. באו בנים עד משבר וכוח אין ללידה. מתיישבת ובוכה. הילדים סיימו את הקציצות והאורז, מתאספים סביבי. "אמא, למה את בוכה?"... לכי תסבירי להם.

אני נזכרת שכמה שעות לפני כן, בחדר המורות, שמעתי מורה יקרה שמשפתת על הבן שלה. כבר בחור, ואיזה סיבובים ואיזה ניסיונות ואיך כל הבית מושפע מזה. כואב. הלב נשרף. מה זו השריפה הזו? האש הזו? מה קורה בדור שלנו? עוצמות מטורפות ששורפות הכל.

אני נזכרת בסיפור הבריאה. על הפסוק "וירא אלוקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד" כתוב במדרש רבה: "טוב" – זה יצר טוב, "מאוד" – זה יצר הרע.

מה המדרש מנסה לספר לנו? "טוב" זה היצר הטוב. פשוט, הגיוני. אבל "מאוד" – למה "מאוד" הוא יצר הרע?

אולי כי יש שם ב"מאוד" הזה עוצמות ואש שבהתחלה באות לידי ביטוי ממשי בלבוש היצר הרע. רע. אבל אם ה"מאוד" הזה יצליח להתחבר ל"טוב", תהיה חגיגה. הטוב ישתדרג ויהפוך ל"טוב מאוד", וגם ה"מאוד" יזדכך, ומ"מאוד" שורף ייהפך לו

זהו, קוראים וקוראות יקרים, אני נפרדת
בינתיים מהטור.

כשהייתי בשיא הצירים, צירי לידת
המתבגרים, חשבתי לעצמי שאם הייתי קוראת
יומן של מישהי שעברה את המסע הזה לפני,
זה היה נותן לי כוח. אז החלטתי לצאת לדרך
עם היומן, והיומן התגלגל לו לכתיבת טורים.
אני מקווה שהוא היה לעזר למי מכם, אפילו
רק כדי לדעת שאת/ה לא לבד.

דרך המסע, עם ים של אהבה, ומידות
שמזככות בדרך, עוד נראה בעזרת ה' איך
מכל הייסורים יצאו פירות מתוקים-מתוקים.

את הפצעים.

אני רוצה להיות כמו רב יוסף, היחיד שהעז
להיות בדור שלנו. מול כל אלו שאמרו "ייתי
ולא אחמיניה" (שהמשיח יבוא ולא אראנו -
סנהדרין צח, ב) הוא ביקש להיות כאן, בצל
הגללים (ראו שם). היה לו סוד אחד, הוא
היה עיוור. בזכות זה הוא ראה הכי טוב.
ראה פנימיות, הצליח להתעלם התפאורה,
מהבלגאן שבחורן.

השם יתברך, בבקשה, תן לי עיניים שכאלו,
שאזכה להיות כאן בחיך. לראות בפנים את
הגאולה שמתרקמת לה.

•

על שמש שזורחת עליי

שמש שזורחת עליי

אני כועס על הסצנה, כל הדיבורים ברחוב
ונעלב עד עמקי נשמתו שאומרים שאני לא
מספיק טוב...

ואני מאבד אחיזה, אז על מה אודה עכשיו?

...

תודה על הבוקר הזה, תודה על הערב הבא
תודה על האוכל על השולחן, הרווחתי
אותו בזיעה

תודה על כל הספקות, גם אם הרמתי גבה
דיברתי תקיף וגורף, כשעוד לא גיבשתי דעה

...

העיקר שהתעוררתי בזמן
המתאים

תודה על כל שיעור ושיעור,
גם אם זו פצצה לפנים

תודה לרוח, לשמש, לים,
לפרחים

תודה להיפ הופ בעברית
שנתן לי ** משמעות לחיים...

גם אם עשיתי טעויות, גם אם
יצאתי ילד

גם אם דיברתי שטויות, גם
אם סגרתי דלת

יש לי מקום לחזור אליו, אני
חלק משבט

לא הפסדתי כלום ולא
פספסתי שום רכבת, לא!

גם בשבר יש עוצמה מורכבת
עבד לחוכמה נשגבת

הלב שלי דופק חזק, סימן
שאני חי, כן כן

עכשיו נרים לחיים, עכשיו
נרים לחיים

אני עומדת מול המילים. זה
נראה כאילו הבן שלי כתב אותן
על עצמו.

אני נזכרת במדרש שמספר
על חיפוש המשיח. אליהו
הנביא מגלה שהמשיח המיוחל
בעצם כבר נמצא, יושב לו על
הרצפה בשוק יחד עם כל
המצורעים וחובש את הפצעים.

זה מה שגיליתי דרך השירים.
בין כל הפצעים והמילים
הצורמות יש משיח שחובש
כאבים, מעז לגעת במקומות
הכי שורפים. מכניס לשם
אלוקים. חבלי משיח - הנה זה
בא היום. אני מתפללת אליך,
אלוקים, שתיתן לי את הכוח
לעמוד, לנשום, לראות גאולה
דרך המסעות המפחידים של
הבנים. הם יושבים שם בשוק
ומחפשים את ההוא שחובש

חצו!

צו
שירות לאומי במטולה

אם יצאנו אנחנו 2012

מחפש שילוב מחוץ לקהילה עם פסיון ומסמך

לא יוצא לקהל חלק בחיפוש ואיזון רוחני והצלחה

גרעין חקלאיות חלוצי לבנות שירות, גרעין רגבים מטולה - זה המקום!

יזם היכרות הקרוב: י"ד-ט"ו סיון אפרים: 053-7240585

השמחה והקדושה לחי עולמים

החבורה הקדושה של רבי שמעון וחבריו האירה לארץ ולדרים עליה במשך דורות רבים, וגם אנחנו בדורנו זוכים לינוק מהקדושה העצומה שהכניסו בתוך ספר הזוהר הקדוש. כשהחברים הגיעו לפרשת קדושים - כך מתואר בזוהר הקדוש - הם היו שמחים בשמחה מיוחדת.

למה? הרבי רבי שמחה בונים מפשיסחא הסביר שהשמחה הגדולה של אותם צדיקים עליונים הייתה מכך שהם עוסקים בפרשת קדושים, כי כשהחסידי עוסק במה שרבו עוסק - הוא שמח במיוחד. כלומר, כשאנחנו, עם ישראל, מגיעים לפרשת קדושים, אנחנו מרגישים שהנה סוף-סוף נגענו בנקודה. הגענו לדבר העיקרי שבו הקדוש ברוך הוא עצמו עוסק כל הזמן, שהרי כך הפסוק אומר: "קדושים תהיו, כי קדוש אני ה' אלוהיכם".

האמת היא שלא רק שהקדושה מעוררת בנו שמחה בגלל העיסוק בה, אלא הקדושה והשמחה תמיד מגיעות ביחד, הן כרוכות זו בזו. לכן הפליגו כל הצדיקים במעלת וחשיבות מידת השמחה, גם כשהיא שמחה פשוטה בחיי העולם הזה. כמו שאמר רבי ישראל מרוז'ין: "ולשמחה מה - זו עושה". אפילו שמחה סתמית של "מה", גם היא פועלת הרבה בקדושה. מספרים על רבי דוד מלעלוב שהיה נוהג מפעם לפעם לצאת לטיול בעירו בעגלה הרתומה לסוס, ותוך כדי הנסיעה היה מעלה את ילדי העיר על העגלה ומצרף אותם לסיבוב יחד איתו... הילדים היו מחכים בכל פעם שיגיע אליהם, והיו קופצים בשמחה לעגלה כדי לזכות בטיול המיוחד. הילדים, כמובן, נהנו מעצם הנסיעה המעניינת ולא עסקו באותו הזמן בדברים נשגבים, ובכל זאת באחת הפעמים שמעו את רבי דוד אומר בחיבה לסוס: "כמה אני מקנא בך, סוס, שאתה כל כך משמח נפשות טהורות כאלו".

השמחה זהו היסוד הנפשי שעליו יכולה הקדושה לשרות, והקדושה גם היא פועלת מצד עצמה לשפע אלוקי גדול של שמחה.

רבי נתן מברסלב מאריך בליקוטי הלכות להסביר את העניין הזה, שאי אפשר לזכות לקדושה בלעדי השמחה. כך הוא כותב בלשונו המיוחדת: "כי עיקר הקדושה היא השמחה... כי נקודת כל המצוות ומעשים טובים הוא השמחה, כמו שכתוב 'פיקודי ה' ישרים משמחי לב'".

בכל רגע שיהודי שמח, אפילו בשמחה פשוטה, הוא פותח כנגדו למעלה בשמיים עוד ועוד שיערים אינסופיים של קדושה ושמחה, וכל שכן כשמדובר בשמחה רוחנית וקדושה.

נוסף על כך, יש לזכור תמיד שכל התגברות קטנה שלנו בענייני קדושה היא לא עוד ויתור והקרבה של משהו, אלא היא כמו אדם המשלם כמה שקלים בשביל לקנות כרטיס לוטו אחרי שאראלה ממפעל הפייס גילתה לו מראש איזה מספר יזכה... אנחנו בטוחים שאנחנו זוכים! אנחנו יודעים את זה בבירור, כי יש לנו הבטחה של "קדושים תהיו"! אין זה רק ציווי האומר "קדושים תהיו", אלא זו הבטחה - כמו שמגלה לנו רבי ישראל מקו'ניץ: "כי בוודאי תהיו קדושים, כי סוף דבר כל ישראל יהיו קדושים לעתיד".

קצר ואיכותי

קיצרנו את הלימודים ושמרנו על האיכות

3 תואר ראשון ב-3 שנים בלבד!

יום פתוח
ביום ראשון
א' ניסן 30.3

תואר ראשון ושני ב-4 שנים

בריכה
בקמפוס

מלגת
לימודים

מעונות
חינם שנה א'

שילוב
מדרשה

ארוחה
ב-10 ש"

לפרטים והרשמה:

053-8254356 02-6750724

רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים
rishum-jer@michlalah.edu

אהבת ישראל, יראת ישראל

אהבה לבדה לא רק נשאת על הרצפה, היא אפילו עלולה להיות פוגעת כשהיא לא מחוברת לעזר שכנגדה – היראה. כשהן לא מצטרפות יחד, אהבה עשויה לבטא רחמים לא-חיוביים, לשרד מבט מתנשא מלמעלה.

עד כה, התמקדתי במשפט היומי שלי רק באהבת ישראל: אני אוהבת אתכם כי אתם אחים שלי, אבל תכל'ס לפעמים אתם לא איי-איי... המשפט החדש מזכיר לי: כולם צדיקים! אפילו לא נסתרים.

אני ממשיכה להסתכל על עם ישראל מבפנים (את תחושת האחוה קשה לקחת ממני), אבל זוכרת ללחוץ גם על 'זום' אאוט ולהתבונן מבחוץ, להתפעל ולפלוט 'וואו' כשאני רואה את היופי של מי שאינו כמוני.

בשבת לפני שבועיים סיפרתי לילדים על המשפט שאני אומרת כל השנים לפני התפילה, ולפני שהמשכתי לפסוק החדש מהמלחמה – שאל בכורני (9) בחכמה אם אני באמת מתכוונת לכך. הבנתי שהוא תוהה אם אני מצליחה להרגיש את משמעות המילים אף שאני חוזרת עליהן כל כך הרבה. עניתי שזו שאלה טובה, ושאני משתדלת מדי בוקר להתרכז בהן ולחזק לעצמי את התוכן של מה שאני אומרת.

התברר שהוא התכוון לשאול אם אני באמת אוהבת כל אחד מישראל, גם אנשים רחוקים שאנחנו מאוד לא מסכימים איתם.

כן! סיפרתי להם על מכר שלנו, ראובן, יליד קיבוץ, אדם חילוני מאוד ושמאלני מאוד, מפגין קפלן שלדעתי פעולותיו לא טובות לעם ישראל, ואמרתי שאם חס וחלילה הוא יהיה בצרה – נעשה מה שנוכל כדי לעזור לו! כן, אנחנו נכונים למסור עליו את הנפש – הוא אח שלנו!

חלפו ארבעה ימים, ובצהרי יום הזיכרון התקבלה בקבוצת הוותסאפ היישובית ההודעה: "השריפה מתקדמת לכיוון הישוב. לפי הוראת המשטרה וכיבוי אש צריך לפנות באופן מיידי את מבוא-חורון". בעלי היה במילואים, אני בלי רכב. תוך שתי דקות אשה יקרה הודיעה לי שארד עם הילדים והיא תוציא אותנו. אספנו כמה חפצים חשובים, מיהרנו למטה והתיישבנו ברכב שלה אחד על השני. ירדנו בקניון מודיעין, אבודים ולא יודעים לאן פנינו ואיך נגיע לשם. הייתי מחוסלת, כל דוכני האוכל נסגרו, והחצי השני של המוח שלי היה בירושלים בלי סוללה;

בין-לבין הצצתי בנייד, ואז ראיתי:

האדם הראשון (מני יהודים רבים וטובים מכל רחבי הארץ) ששלח לנו הצעת עזרה כששמע שנמלטנו מהבית – היה ראובן.

התיישבתי עם הילדים על רצפת הקניון, שאלתי אם הם זוכרים את השיחה שלנו מהשבת האחרונה, והראיתי להם את ההודעה. המתוקים הרימו אליי עיניים נרגשות וחייכו בהבנה עמוקה. אני כבר לא צריכה לשאת נאומים חוצבי להבות בשולחן שבת, כל הצדיקים עושים את מלאכתי.

מאחים: מתפללים על חטוף? כדאי שמשפחתו גם תדע שאתם איתה. אני מציעה לכתוב להם אישית – בקשו ממני (בהודעה) להשיג לכם מס' טל': 054-6580146

כבר כמעט אחת-עשרה שנה מצורפת לסידור שלי סימנייה שהכנתי לעצמי, ובה תזכורת.

היינו אז בימי השבעה על שלושת הנערים שנחטפו, ובין היעלמותם להימצאות גופותיהם העניקו לנו שמונה-עשר ימים של אחדות לאומית

יוצאת דופן. היא התבטאה כמוכן בעם, אבל החידוש היה שהרגישו אותה גם בתקשורת: בקול של יונית לוי שמעו פתאום אימהות; הכתב גלעד שלמור מערוץ 2 הצטרף ללא מצלמות הטלוויזיה למעגל הרוקדים בטלמון ובכה עם כלל התושבים; יעקב רייניץ מ'המודיע' הצהיר שחילוקי הדעות הונחו בצד משום שישנם מצבים שהם מעבר; ועוד אנשי תקשורת הזכירו לנו שגם בשידור ממלכתי מותר להשתמש במילים 'אחדות' ו'עם ישראל'.

הרגשתי רצון חזק להמשיך איכשהו את אור האחדות הזה, שלא יתפוגג לנו.

ציבורית, ראיתי אנשי תקשורת מצדדים שונים וכתבתי על כך בעיתון. אישית, הכנתי לי את הסימנייה. מאז, בכל בוקר, אני משתדלת לומר לפני התפילה: "הריני מקבלת על עצמי מצות עשה של 'ואהבת' לרעך כמוך, והריני אוהבת כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאודי".

חלף יותר מעשור. היום, תודה לה' (וכל כך כואב שזה קרה בעקבות מכה אימה ופי שמונים חטופים) יש כבר הרבה יותר מקום לביטויים האלה, גם בעם וגם בתקשורת. הצורך אותנו גרם לנו, שוב, להתקבץ לצורך אחד, לדעת ולחוש באופן ממשי שכולנו אחים – מימין ומשמאל, דתיים ושאינם. ועדיין, לפעמים הידיעות על פעולות 'הצד השני' מעמעמות את האמון, ועולה תהייה בלתי-רצונית: האם גם הם ממשיכים להרגיש ככה?

לפני כמה שבועות נתקלתי בפייסבוק בעוד פוסט

שסיפר על מישיה שמתחילת המלחמה מקדישה את כל זמנה

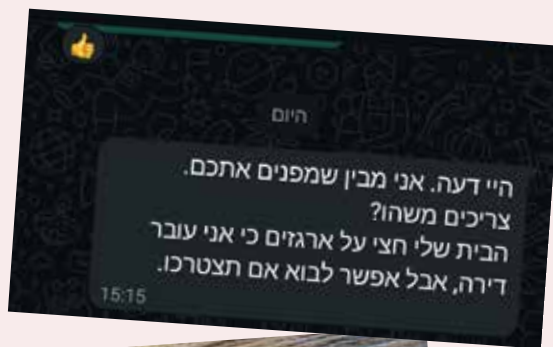
וכוחה לתרומה לעם ישראל. אני מכירה את דמותה כפרוגרסיבית, אני מתנגדת נחרצות לדעות שהיא מביעה, והפוסט הזה – שהגיע אחרי עוד ועוד טיפות מים ששחקו אבן – גרם למילים להתפרץ מתוכי בקול: "ועמך כלם צדיקים!"

באותו רגע החלטתי להוסיף אותן אחרי המשפט היומי הקבוע שלי. כך אזכיר לעצמי מדי בוקר את האמת.

ורק אז קלטתי: זו לא סתם תוספת. זו השלמה, צד שהיה חסר בסימנייה שלי במשך אחת-עשרה שנה:

הריני אוהבת כל אחד מבני ישראל – זו תזכורת לאהבה שלי לעם שלי. אבל מהבנתי ומניסיוני, אהבה בלבד לא מספיקה. בתנאי כתוב שיראה ואהבה הן שתי כנפי האמונה, וכלי אחת מהן אין יכולת להתרומם. בשנים האחרונות קלטתי שזה נכון לא רק כלפי הקב"ה, אלא גם כלפי בני אדם: יראה+אהבה בין אדם למקום = אמונה, ויראה+אהבה בין אדם לחברו = אמן.

כידוע, יראה איננה מילה נרדפת לפחד; אהבה היא המבט הקרוב, השואף להתמזג ולהתאחד, ואילו יראה (אותיות 'ראה') היא המבט ממרחק-מה, שמסוגל לבחון את מה שאינו אני, מבט שיש בו גבול מכבד. לפעמים, לשם הבהירות, במקום 'יראה' אני משתמשת במושג 'הערכה': אי אפשר להעריך גודל כשצמודים אליו, חייבים ללכת שני צעדים אחורה ורק אז אפשר לראות באמת, להתמלא הערכה ולהגיד 'וואו'.

אור של משוגעים

השבוע יחולו שני ימים מיוחדים:

הראשון הוא י"ד באייר, שמגיע בדיוק חודש אחרי ערב פסח, י"ד בניסן. בזמן בית המקדש, אחד הדברים המשמעותיים בחג הפסח היה העלייה לרגל לירושלים, אנשים נשים וטף, שם היו מקריבים את קרבן הפסח, יושבים, אוכלים, שמחים וחוגגים ביחד.

היו אנשים שלא יכלו לאכול את הקרבן כיוון שהיו טמאים – מצב בו לא ניתן להביא קרבן ולאכול ממנו. פסח שני היה ההזדמנות השנייה שלהם להקריב את קרבן הפסח, וכך הפך פסח שני לחג ההזדמנות השנייה.

ביהדות, ההזדמנות השנייה היא עניין חזק מאוד.

אנחנו אף פעם לא מתייאשים, תמיד מנסים שוב ולא מרימים ידיים. זה משמעותי ויש מה ללמוד מזה.

לא לוותר לעצמנו ולנסות שוב ושוב – זה דבר מאוד משמעותי בחיים.

קרה לך פעם שעשית משהו בהזדמנות שנייה, וכל כך שמחת שניסית שוב? שחשבת להרים ידיים ואז החלטת לנסות שוב, להשתדל יותר, לתת הזדמנות נוספת??

אם זה לילד,

אם זה בזוגיות,

אם זה בעבודה...

זו ממש דרך חיים –

להגיד כן להזדמנות השנייה

ואף פעם לא להתייאש.

השבוע גם יחול ל"ג בעומר.

מגרש גדול, מלא ילדים, פניהם מאירות באור הלהבות.

המדורה היא בעצם נר גדול שאנו מדליקים לזכרו ולעילוי נשמתו של רבי שמעון בר יוחאי שהסתלק מהעולם בל"ג בעומר והביא לעולם אור ענק, אור שהגיע עד למגרשים, להמוני העם, קטנים וגדולים, אור שהפך לסוג של הזדמנות שנייה ליהדות.

מכירים את השורה בשיר של אודיה 'סיפורי צדיקים'?

"ורבי שמעון בר יוחאי זה החיים

ישב ולמד תורה במשך 13 שנים

הוריד לנו את הזוהר, תסודות של אלוים

האור פה כל כך גבוה, זה אור של משוגעים"

רבי שמעון בר יוחאי היה צדיק בסדר גודל לא רגיל בנוף, הוא היה תנא, ומפיו נכתב ספר הזוהר שהוא היסוד לכל תורת הקבלה וגם לתורת החסידות.

גם ספר התניא שהפך לטרנדי מאוד בשנים האחרונות מבוסס ומשתלשל מספר הזוהר.

אם מסתכלים בפרספקטיבה של דורות, תורת החסידות הצילה אותנו בכך שננתנה ליהודים הזדמנות שנייה.

זה מה שעולה מהמשל של האדמו"ר הזקן על בן המלך החולה שכבר לא ידעו מה לתת לו, ובסוף לקחו את היהלום שבכתר, את התורה הקדושה ביותר, הגבוהה ביותר, שחקו אותה והפכו אותה לסם מרפא שיגיע גם לכל יהודי ויהודי באשר הוא בכל מקום בעולם.

מושגי יסוד ביהדות כגון תפילה, שמחה, אמונה בהשגחה פרטית ועוד, הפכו להיות שגורים בפי כל.

אין ספק שההתעוררות הגדולה בעם ישראל בדורות האחרונים קשורה לחסידות, הדרך שהפיחה רוח חיים ורוח של שמחה ביהדות, בתורה ובמצוות.

הכותבת הינה מייסדי
מדרשת מעיינותיך ללימודי חסידות,
כפר חב"ד / ירושלים

בית חינוך "למרחב" בנים פתח תקווה

לשנה "ל תשפ"ו דרושים/ות

< מחנך - לכיתות היסודי/חטיבה

< מורה לאנגלית - לכיתות החטיבה

(אפשרות לחלוקת משורה)

לפרטים נוספים:

Banim@lamerhav.org.il

03-9043151 (שלוחה 3)

אין כבר ספק, באמונה ננצח

איתי אסמן

הקשיב לקול ה' שקורא בהיסטוריה ולא עלה לארץ ישראל נשאר בגלות ולא היה שותף לקב"ה בגאולתו. וכך גם היום, מי שלא פועל בתחיית הקודש אלא נשאר תקוע בקומת החול הוא בסוג של "תפיסה גלותית", הוא תקוע בעבר ועוד לא השתחרר מהקונספציה. המציאות כל הזמן מתקדמת על ידי הקב"ה ועלינו לשים לב לשינויים ולהתקדם יחד איתם לעבר הגאולה.

חשוב להסביר משהו, לא אנחנו מחזירים את עם ישראל בתשובה, זה הקב"ה, הוא פועל את הפעולה הזו. התפקיד שלנו זה רק לתת מענה לאנשים שמרגישים את הדחיפה האלוהית בתוכם. הם רוצים להניח תפילין, רוצים שיביאו להם ציציות, רוצים שיתנו להם נרות שבת ורוצים ללמוד בחברותא.

השאלה איפה אנחנו בסיפור? האם אנחנו מציעים להם או שחוששים שיאשימו אותנו ב"הדתה"? יש לשים לב למניפולציה המרושעת הזו שנקראת "הדתה". גורמי שמאל קיצון ואנשים רעים החליטו להאשים את הדתיים בכפייה דתית, בשינוי צביון של מקומות עבודה ושכונות. האמנם הדתיים או החרדים יצרו את הצורך הרוחני של יהודים לשוב למסורת אבותיהם, או שהם רק נתנו מענה למי שדורש? המניפולציה הזו מאשימה את היהודים שנותנים מענה רוחני לכאלו שפוגעים בצביון וכופים. זהו שקר מוחלט. זה כמו להאשים את הסוכנות היהודית שמעלה יהודים לארץ בשינוי הצביון היהודי בחו"ל.

מי שרוצה להשאיר יהודים בחו"ל או לנתק אותם ממסורת אבותיהם הוא אדם גלותי ולא מעודכן, הוא פועל הפוך ממגמת אלוהי ישראל בהיסטוריה האנושית, וממילא אין להקשיב למזימותיו ועצותיו. יתירה מכך, הניסיון של כל מיני ארגונים לעצור את ההתחזקות הרוחנית לא יצלו משום שהם לא נלחמים בבני אדם, אלא במגמה האלוהית של ה' לגאול את עמו מבחינה גשמית ורוחנית, עצת ה' היא תקום ותעמוד. לכן בע"ה לא נירתע מכל אלו שמאשימים אותנו ב"הדתה", נמשיך לתת מענה רוחני לכל דורש ולא נחניק את הצרכים הרוחניים של יהודים חלילה. שמעתי בשם הרב צבי טאו שליט"א שאמר לאחד הרבנים שעוסק בתשובה "תחזיקו חזק, עוד מעט יגיע מבול", כלומר, הגעה המונית של בעלי תשובה. בע"ה נעשה ונצליח.

asmanitai@gmail.com

בטורים האחרונים שלי כאן כתבתי על תחיית הקודש המתרחשת במדינתנו בתחומים שונים ומגוונים - בצבא, במסעדות, בעולם המוזיקה ועוד. אני משתדל לעזור לסגל מבט עם משקפיים אמוניות, וראייה שמתבוננת לעומק ולא מסתנוורת מהחיצוניות. מי שהתרגל לצורך תקשורת בלי חשיבה ביקורתית, עלול לחשוב שהכל במדינה כאן רע, וחלילה יהיה כאן עוד יותר רע. יש אנשים שממש מתפרנסים מהמקצוע הזה של חיפוש הרע והבלטתו. אך מי שמאמין בה' יתברך יודע שהוא אוהב את עם ישראל ומציעיד אותו לעבר הגאולה. ומי שמעמיק בספרים הקדושים יודע שאנחנו נמצאים בתקופת שיבת ציון, ורואה את קיבוץ הגלויות שיש בעם ישראל בעשרות שנים האחרונות. תופעה פלאית וייחודית בהיסטוריה העולמית, בה עם שגלה מארצו, שב אליה מעשרות מדינות שונות, חוזר לשפה התנ"כית שלו ולתרבות היהודית שלו. יש לדעת ששלב קיבוץ הגלויות הוא רק תחילת הגאולה, ממש לא הסוף שלה. הקיבוץ של עם הקודש בארץ הקודש מייצר מציאות של תחיית הקודש, רצון של יהודים רבים לשמור תורה ומצוות. בדיקו כמו שבתקופת הגלות היו יהודים שפשוט נמאס להם לחיות בארץ נכר והם הרגישו זרים בה, כך בתחיית הקודש יש הרבה מאוד יהודים שמרגישים חסרים בלי תורה ומצוות. הם מתחילים ללכת לבית הכנסת, לשמור כשרות, לשמוע שיעורי תורה, לשמור שבת וטהרת המשפחה.

מה גרם להם לעשות את זה? אותה סיבה שגרמה ליהודים להרגיש שהם זרים בגלות - הקב"ה החליט להחיש את קץ הגאולה, ופלאים קם אדם בבוקר, הרגיש שהוא עם והתחיל ללכת. שינוי התודעה הקולקטיבי של יהודים בכל רחבי העולם למאוס בגלות ולעלות לארץ ישראל זהו מעשה אלוהי. עם ישראל מפסיק לחשוב שהוא אוסף של פרטים מנותקים, אלא מתחיל להיזכר שהוא עם, ושהוא צריך ארץ, והארץ הזו יכולה להיות רק ארץ ישראל כי היא מתאימה לאופי הפנימי שלו, כמו עץ מיוחד שצריך אדמה מאוד מיוחדת כדי להוציא פירות. השלב הראשון החל לפני 150 שנה, תחיית החול, העם חזר לארץ והתחיל להיבנות בתוכה. ועכשיו החל השלב השני, החזרה אל הקודש. היהודים שחיים בארץ ישראל מרגישים חסרים בלי תורה ומצוות, והם מתחילים לקיים מצוות. למה? זו אותה דחיפה אלוהית שגרמה לעם ישראל לשוב לארצו, ועכשיו היא משיבה אותו לאמונתו. מי שלא

אי אפשר לעצור את רכבת התשובה

להצטרפות לקבוצת וואטסאפ
של טיפ יומי לקירוב

נא לשלוח הודעה ל-052-566-5005

גם אתם יכולים להפיץ תורה!
להצטרפות לצעירי ראשי יהודי

054-839-3457

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן
למדרשת שושנת אביב בתל אביב.

יעל 053-367-3434

מחפשים נגן
שמח ומאיר, שגם יודע לשיר

לקבלות שבת מעיפות,
אחת לשבועיים
בימי שישי בצהריים,
אזור מרכז תל אביב.

לפרטים נוספים:
051-5650067

קומיקס ילדים "הגיע הזמן"

10 ספרים וקב-
485
עם שליח עד הבית

לרכישה מהירה סרקו:

www.roschy.org, 052-5665005, 02-6791422

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

השרות הטוב
בישראל

משלוחי
אקספרס

אתר אינטרנט
עוד היום אצלך בבית
PAYNGO.CO.IL

65 מרכזי
מכירה ושירות
בכריסה ארצית

סניפים
חדשים

• רמלה
• אור עקיבא
• מגדל העמק
• גדרה
• באר יעקב

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

מסכים 32"-98"

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

החל מ-
₪349

אלקטרה CHI Q Hisense SAMSUNG mi LG TCL PHILIPS

מחשבים ניידים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

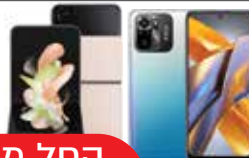
החל מ-
₪799

hp Lenovo acer ASUS DELL Apple Authorized Reseller

APPLE Authorized Reseller

APPLE WATCH SE

החל מ-
₪889

סמארטפונים

החל מ-
₪389

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

LG NOKIA ONEPLUS realme SAMSUNG oppo

אוזניות אלחוטיות
TWS

החל מ-
₪69

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

החל מ-
₪2,399

NINTENDO SWITCH

מכירה מוקדמת

קורקינטים חשמליים

החל מ-
₪699

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

החל מ-
₪299

מכונות קפה

מקררים
4 דלתות

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

מקררים

החל מ-
2,190 ₪

Haier LG SAMSUNG SHARP
Blomberg gorenje HITACHI SANCOR Hisense

החל מ-
399 ₪

מייבשי
כביסה

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

מכונות
כביסה

החל מ-
690 ₪

Miele SAMSUNG LG אלקטרה BOSCH
Blomberg Midea ZANUSSI Siemens Whirlpool

החל מ-
949 ₪

מזגנים

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

מדיחי
כלים

החל מ-
890 ₪

ELECTRA TADIRAN
ELCO FAMILY TORNADO

BOSCH אלקטרה SAMSUNG
Blomberg Whirlpool Midea SIEMENS

החל מ-
899 ₪

כיריים

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

תנורי
אפיה

החל מ-
299 ₪

BOSCH AEG אלקטרה Sauter Electrolux
Midea gorenje DeLonghi ZANUSSI Miele

החל מ-
599 ₪

מוצרי קיץ

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

מיקרוגלים
טוסטרים
וקומקומים

החל מ-
39 ₪

ELECTRA Gold Line Star COLDER HAMILTON

Sauter LG Midea אלקטרה SAMSUNG

החל מ-
39 ₪

מיקסרים
ובלנדרים

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

החל מ-
69 ₪

magimix NINJA kMix DAVO Sauter KitchenAid KENWOOD אלקטרה

שואבי אבק

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

החל מ-
199 ₪

dyson dreame roborock COVACS JIMMY bissell tineco

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00
בתוקף עד- 31.5.25 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי
10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | התחייבות למחיר הזול ביותר כנגד
כל הצעת מחיר רשמית על אותו הדגם ובאותם תנאים | אין כפל הנחות ומבצעים

PAYNGO.CO.IL

*5018

נאחזים בחיים: חופתם של **נדב בכר**, בן קיבוץ בארי, ו**הדר אידלס** מהר ברכה - נערכה על מדשאות הקיבוץ שראה תופת ומוות ויצרה חיבורים שרק הבמאי הגדול מכולם היה יכול לתכנן • מפגשי קיבוצניקים ומתנחלים - הדבר האמיתי

יעל בנימין

חתונה היא תמיד אירוע מרגש. כל חיבור בין חתן לכלה הוא גילוי שמיימי חדש שלא היה לפני כן, ואי אפשר להישאר אדישים כלפיו. אבל יש חתונות שנצרכות בתודעה באופן בלתי נשכח. כאלה שבהן החיבור מרחיק לכת הרבה מעבר לחתן ולכלה העומדים מתחת לחופה, ונוגע בסיפור הרבה יותר עמוק. כזו הייתה החתונה של נדב בכר, בן קיבוץ בארי שבעוטף עזה, עם בחירת ליבו הדר אידלס מהר ברכה בשומרון.

הדר אידלס (21), השישית מבין שבעה אחים, גדלה בהר ברכה כמתנחלת ציונית דתית מן השורה, בת למשפחה שורשית בהתיישבות. סבה וסבתה מצד אבא, הרב צבי אידלס זצ"ל וחנה תבדל"א, היו דמויות מפתח בהתיישבות בכלל ובחברון בפרט, וילדי משפחת אידלס נושמים מגיל צעיר את סיפורי ראשית

ההתיישבות. "גדלנו על סיפורים מבית הדסה וממערות המכפלה. סבא וסבתא שלי הכירו בבניין הממשל הצבאי בחברון, בו החל גרעין ההתיישבות היהודית בעיר, כשסבא היה בחור ישיבה שבא לעזור וסבתא עלתה לארץ והגיעה לשם לשנת התנדבות". אביה, הרב יעקב אידלס היה מראשוני הילדים היהודיים ביישוב היהודי המתחדש בחברון, ואמה, עדית, היא בתם של הרבנית בתיה זצ"ל והרב דב ליאור שליט"א, גם הם מראשוני המתישבים בקרית ארבע.

במרחק של כ-170 ק"מ מהר ברכה, גדל והתחנך נדב בכר כקיבוצניק חילוני מן המניין, בקיבוץ בארי, השייך לתנועה הקיבוצית. עם דגשים אחרים, גם הוא גדל על ערכים של התיישבות וציונות, במשפחה בגודל לא אופייני: הוריו יוסי ואיילת וחמישה אחים ואחיות. אביו, יוסי בכר, הוא אלוף בצה"ל שעשה שורה ארוכה של תפקידים מבצעיים בפיקוד על יחידות קרביות מובחרות. בשמחת תורה הוא ניהל קרב גבורה עם מחבלים בין בתי הקיבוץ, ומאו פרוץ המלחמה משמש כסגן מפקד פיקוד דרום. "מאז הילדות גדלתי על ערכים של חסד ונתינה, אהבת האדמה והארץ ונכונות להקרבה גדולה למען המדינה", מספר נדב. "בתיכון בחרתי ללמוד ב'אדם ואדמה', תיכון מעורב לחילונים ודתיים שמשלב בגרויות עם עבודה חקלאית. בכיתה י"א התחלתי תהליך איטי של חזרה בתשובה ובחרתי ללכת ללמוד בישיבה בברוכין, אחר כך התגייסתי לסיירת גולני, המשכתי לקורס קצינים וכיום אני מפקד מחלקה בגדוד 12 של גולני, שכרגע ממש נמצאים בעזה", הוא מספר איך למעשה גם הוא ממשיך את שרשרת הדורות.

חי בסרט (עם כתוביות)

"אין לי סיפור מטורף של אור גדול שראיתי בהודו ובזכות זה חזרתי בתשובה", הוא אומר בחיוך, "זה היה תהליך ארוך ואיטי". ניצני התהליך, לתחושתו, התחילו לנבוט כבר בבית הוריו. "גדלתי בבית מאוד ערכי שמחנך להתנדבות, עזרה לזולת ונתינה. בתיכון היה לי מורה דתי, והיו גם בנות דתיות בכיתה, הייתי נוסע אליהן מדי פעם לשבתות וכך נחשפתי יותר ויותר

לעולם הדתי. היו המון אנשים טובים בדרך שעזרו וליוו אותי, אחת המשפחות ממש 'אימצה' אותי ועד היום אני כמו בן שלהם. בהמשך הכרתי עוד הרבה חברים דתיים בצבא, היום אני מאד מעורב בציונות הדתית וב"ה זכיתי להכיר את הדר ואת המשפחה היקרה שלה. מבחינתי, החזרה בתשובה הייתה דבר ברור וטבעי", הוא אומר. "אני מרגיש שהחיים שלי היו כמו סרט, והתורה נתנה להם כתוביות".

אצל הדר, לעומת זאת, החיים התקדמו בצורה די שגרתית, עד שקיבלו תפנית מעניינת. "למדתי באולפנה ביישוב ואחר כך המשכתי לשירות לאומי ולימודים גבוהים. יום אחד, חברה שלומדת איתי במכללה שאלה אם אני רוצה להכיר חבר של אח שלה מהצבא, בן קיבוץ בארי שחזר בתשובה.

"בהתחלה זה היה נשמע לי מאוד מעניין, אבל אחרי טיפה מחשבה פתאום נכנס בי איזה פחד להיכנס לסיפור. הרבה דברים התחילו להישמע לי מסובכים - קיבוץ, משפחה חילונית וחזרה בתשובה. גם העובדה שהוא בצבא קבע לא הוסיפה פה נקודות, אבל מה שבסוף הכריע את הכף לטובה זה שכל אלו שאיתם ביררתי דיברו המון על המידות הטובות שיש לו, והרגיש לי שיש כאן בן אדם טוב שחבל לפספס. אמרתי לעצמי שאני אצא איתו, ומקסימום אם זה לא מתאים, בכל זאת זו תהיה חוויה. בחיים לא חשבתי שאני אתחתן עם חוזר בתשובה, זה התסריט האחרון שדמיינתי, הייתי בטוחה שאני אתחתן עם איזה בייגש ממוצע, משפחה מהמגזר, דוסיים עם מלא ילדים, משהו רגיל ומוכר". אבל מסתבר שלפעמים התסריט הנבחר, הוא דווקא זה שהיה אחרון ברשימה.

אחרי שכבר החלטתם להתחתן, היו עדיין חששות? "המון" הדר נזכרת. "לשנינו. איך נעשה שבתות בקיבוץ, איפה נמצא מקום ששנינו נתחבר אליו ונרצה לגור בו, איך יקבלו אותו במשפחה שלי, ואותי במשפחה שלו, אני גם פחדתי מתגובות הסביבה", היא אומרת בכנות. "בפועל, סביב החתונה היו קצת הבדלים בגישות בין המשפחות, בעיקר סביב סגנון המוזיקה והריקודים, אבל בסוף היה מוצלח ממש! הבאנו להקה דתית שהובילה בהצלחה את רוב האירוע, ולקראת הסוף היו גם שירים ישראלים. חוץ מהנושא הזה, החששות

ממש התבדו ולא היו בכלל מחלוקות. המשפחות שלנו מאוד מזכירות זו את זו מהרבה בחינות כמו הפשטות והערכים, ואפשר לומר שבסופו של דבר הייתה לנו ילדות די דומה, ואין בינינו המון פערים. בסוף אנחנו מתנחלים והם קיבוצניקים, שזה לא מאד שונה, היא אומרת בפשטות שיכולה אולי להפתיע. "המשפחה של נדב מאוד התחברה למשפחה שלי, אוהבים אותם ונהנים להיפגש איתם, וגם כל המשפחה המורחבת שמחה מאוד בחיבור הזה".

ביחד עם האהבה הגדולה, ברור שישנם הבדלי תרבות שיכולים לייצר אתגרים, אבל עם מספיק גמישות ופתיחות אפשר להתגבר על הרבה דברים. "במהלך הדייטים", נדב נזכר, "כמעט ולא נפגשנו כי הייתי בצבא ויצאתי פעם בחודש, ולכן כשהייתי יוצא לחופשה היינו מנצלים את הזמן ונפגשים באריכות. אחרי חודש

וחצי מתחילת ההיכרות אמרתי להדר שתבוא לבארי, ניקח את האוטו של אח שלי ונלך לטייל ביחד. אצלנו במשפחה זה סבבה להביא בנות הביתה, זו לא איזו הצהרה שעוד שבוע מתארסים, כמו אצל הדרוסים. היא הגיעה ונפגשה עם כולם והיה מאוד נחמד וקליל, בלי כללים או הצהרות. לעומת זאת, כשאני הגעתי אחרי חצי שנה להר ברכה היא לא הסכימה שייראו אותי, כדי שאף אחד לא ידע. היא החביאה אותי מתחת למושביו של הרכב, עד עכשיו יש לי כאבי גב מזה", הוא צוחק.

"לקראת החתונה דיברנו הרבה עם המשפחה של נדב והסברנו להם איך נראית חתונה דתית, מה זה כיסא כלה ומה עושים בכל שלב", מספרת הדר על השלב הבא. "הכנו מראש פלייליסט עם שירים, כדי שיכירו קצת וידעו מה הולך להיות בחופה ובריקודים. זו הייתה הכנה חשובה, שעזרה מאוד וחיברה את כולם לאירוע". מבין שלל האולמות וגני האירועים במרחב הגדול שבין הר ברכה לבארי, נדב והדר בחרו להתחתן דווקא בקיבוץ. קודם כל, מי שמכיר יודע שבני קיבוץ אוהבים להתחתן קרוב לבית, גם אם הם שינו את אורחות חייהם, ומעבר לזה, אחרי הכאב העצום שהקיבוץ ידע, הם הרגישו שאין דבר נכון יותר מלהביא אל אותן המדשאות שראו מוות בעיניים, כמויות גדולות של ששון ושמחה. אמנם גם שנה וכמה חודשים קודם לכן גדשו רבים מאנשי ההתיישבות את מרחבי הקיבוץ, כשהגיעו לעזרת אחיהם מיד צר, אך הפעם המראות והצלילים היו של אהבה, אחווה שלום ורעות.

"בחרנו להתחתן שם כי זה הרגיש לנו נכון לעשות את החיבור הגדול הזה במקום ששרר בו כל כך הרבה אבל וצער, דווקא שם לחבר בין נשמות ועולמות. בזמן החתונה הקיבוץ היה די ריק, כי חוץ ממספר קטן של משפחות לא גרים שם היום הרבה אנשים" הדר מציינת בצער, "אבל כל מי שכן נכח, פרגן מכל הלב. אנשים שלחו למשפחת בכר הודעות משמחות, ואמרו שהם שומעים את המוזיקה השמחה מהבית ומתרגשים יחד איתנו".

חתונה לאומית

למרות שחתונה היא תמיד אירוע מרגש, והמפגשים והחיבורים שקורים באירוע הם תמיד מעבר לחתן ולכלה

ולמשפחה המצומצמת, ברוב המקרים, השמחה נשארת בד' אמות של הזוג, המשפחה והחברים, ולא יוצאת ומתפרסמת בכלי התקשורת, קבל עם ועולם.

"יש משהו מורכב בזה שהסיפור שלנו התפרסם, כי בסופו של דבר אנחנו חוונו את החתונה כדבר פרטי שלנו. נפגשנו, הכרנו והחלטנו להתחתן. חתונה זה לכאורה הדבר הכי אישי שיש", אומרת הדר בכנות שאין עליה ויכוח, "אבל כבר באירוסין הבנו שיש פה משהו שהוא לא רק פרטי אלא גם לאומי. זה אירוע חזק וגדול שמשמח את כל מי ששומע עליו, גם אם הוא לא מכיר אותנו בכלל. זו הסיבה שגם הסכמנו לראיון הזה, כי אנחנו מבינים שיש פה משהו קצת יותר גדול מהבית הפרטי שלנו, שקשור לכלל ישראל.

"בסופו של דבר, כשאני רואה את כל הפרסומים שהיו בתקשורת, אני מתמלאת שמחה על זה שזכיתי להיות צינור של הקב"ה להופעת הטוב הזה בעולם, וגם הבנה שזה חלק מהשליחות שלי כאן – קודם כל לבנות את הבית הפרטי שלי, ומתוך כך להמשיך להפיץ אור בעם ישראל. הלוואי", היא אומרת בתפילה, "שהסיפור הקטן שלנו יחבר עוד אנשים ולבבות, ונזכה לגאולה שלמה ואחדות אמיתית בעם".

את הטעם של חיבור הלבבות והגאולה המיוחלת, כפי שהעידו לא מעט מהאורחים, היה אפשר לטעום ולהרגיש בתוך החתונה המיוחדת הזו. "אני יודעת שהשותפים לחתונה חוו שמחה לאומית עצומה, ועד עכשיו אנחנו עדיין שומעים אנשים שמספרים לנו שהם באורות מהאירוע ומהמהלך שהרגישו שקורה שם. הרבה אנשים בכו בחופה וממש הרגישו שהגאולה מתקרבת".

עולם קטן, אלוקים גדול

דודה של הדר, הרב יהודה ליבמן מהיישוב מגדלים, משחזר חיבור עם משפחת בכר כבר לפני 25 שנה, עוד בטרם הגעת החתן והכלה לאוויר העולם. "החיבור הסמלי הזה בין קיבוץ בארי להר ברכה, שכס ואזור גב ההר, פגש אותי באופן אישי בקשר המיוחד שנוצר לי עם יוסי בכר, אבא של נדב, לפני שנים רבות כשהתגוררנו ביצהר", מספר הרב ליבמן.

"יוסי היה אז מח"ט צנחנים, ויום אחד, חיילים מהחטיבה שלו קבלו משימה נוראה – לפנות את גבעת 'מצפה יצהר'. הייתה מערכה ארוכה, קשה וכואבת של חיילים מול מתיישבים. בסופו של היום יוסי הגיע כדי להרגיע את השטח ולהיפגש עם

הודעה נרגשת לכל המשפחה המורחבת ולמעגל חברים קטן: "חיבור פלאי בין קיבוץ בארי לישוב הר ברכה בשומרון! 'האספו ואגידה לכם את אשר יקרה אתכם באחרית הימים'. בעל ה'נתיבות שלום' כותב: 'האספו ואגידה' - כשתהיו אסופים ומאוגדים יחד, תצליחו להביא את הגאולה ולהגיע לאחרית ותכלית הימים". הוא מסביר שם שזה המסר החשוב שיעקב אבינו רצה למסור לבניו לפני מותו: באחדותכם תלויה הגאולה".

"החתונה עצמה הייתה רגע מרומם", משתף הרב יהודה ופורס בפנינו את התמונה המרגשת. "על החופה נמצאים מצד אחד משפחת בכר, מצד שני משפחת אידלס, והרב דב ליאור, סב הכלה, נמצא באמצע ועורך חופה וקידושין. מסביב מעגלים של אנשי צבא בכירים וזוטרים. בכירים בשב"כ ובזרועות הביטחון. מי על מדים ומי באזרחי. קיבוצניקים מבארי עם מתנחלים מחברון ומהשומרון, וביניהם יהודים מכל רחבי הארץ שבאו להתאחד ולהרגיש את הלבבות. התחושה הייתה של פעמי

החיילים, וכשהוא חזר לרכב הוא מצא את ארבעת גלגליו מפונצ'רים. הוא התקשר לאחי אליהו (אביו של אליקים ליבמן הי"ד), שהיה אז קב"ט חברון, לשאול מה הוא ממליץ לו לעשות".

מסתבר שאצל משפחות אידלס וליבמן, יודעים איך לאחוז בחבל משני קצותיו, מבלי לנסות למשוך בו בכוח, ולכן כשאליהו המליץ ליוסי בכר לדבר עם הרב יהודה, הוא התקשר אליו מיד ובאותה שיחת טלפון הוא הוזמן לארוחת ערב בבית משפחת ליבמן, למרות היום הקשה והמתח הרב שעדיין היה באוויר. "היה לו הרבה זמן לחכות עד שיביאו לו ארבעה גלגלים", נזכר הרב יהודה, "ובזמן הזה ישבתי אתו למפגש ארוך שהשאיר בי חותם משמעותי. פגשתי אדם מיוחד, לא קצין צבאי רגיל. מבעד למדים הרגשתי לב ונשמה, וגם קונפליקטים. דיברנו אחד עם השני מלב אל לב וגם אם לא הסכמנו על הכל, עדיין הייתה הרבה שותפות והסכמה, וגם הזדהות שלו עם דעתי - שצבא לא צריך לעסוק בפניו יהודים מארץ ישראל. מכאן ואילך הקשר המשיך מדי פעם.

הייתי בכל מיני תפקידים בצבא, ויצא לי לפגוש אותו למפגשים קצרים בכל מיני הזדמנויות, עד שהוא השתחרר מצה"ל.

"כמה שבועות אחרי שמחת תורה תשפ"ד, התפרסם הסיפור האישי שלו על המלחמה והגבורה בקיבוץ. שלחתי לו הודעת חיזוק מרגשת, הוא הגיב וכך המשכנו להתכתב במהלך התקופה. יום אחד הצטרפתי למאבק בהעברת הסיוע המזועזע לעזה במעבר כרם שלום, זה היה בתקופה שאליקים היה מוגדר עדיין כחטוף, ובאנו כנציגות של משפחות החטופים. פתאום אני רואה חפ"ק צבאי, ומתוכו בולטת דמותו של יוסי. ניגשתי אליו, והיה בינינו מפגש מרגש וסוריאליסטי. עוד פעם אני מגיע מהצד שמבקש למנוע את הפעולות שמכוונות על ידי הדרג המדיני, והוא אמנם במקום אחר היום אחרי מה שהוא עבר, אבל עדיין הוא מגיע מהצד של שלטון החוק. זה כמובן לא מנע מאיתנו להתחבק בחום ולדבר מלב אל לב.

"מאז המשכנו להתכתב עוד מדי פעם, ואז לפתע פתאום, לפני כמה חודשים, נוחתת למשפחתנו הידיעה המצמררת והמרגשת על אירוסי הדר ונדב. זה היה כמו גאולה בהיסח הדעת", מספר הרב יהודה בהתרגשות. "לא ידענו כלום מראש. פתאום אני שומע שיוסי בכר בדרך לשומרון לפגוש את משפחת אידלס, המשפחה של רחלי, אשתי. לא הצלחתי להגיע, אבל דיברנו בטלפון והיה מרגש מאוד. הוא הופתע לגלות שהדר היא אחיינית שלנו. אמרתי לו 'איזה עולם קטן'. ואז הוא אמר לי משפט שהולך איתי הרבה מאז: 'איזה עולם קטן ואיזה אלוקים גדול'..."

עם הגעתה של הבשורה המשמחת, כתב הרב יהודה

המכללה האקדמית
הרצוג
מיסודן של מכללות לפישוף והרצוג
אנן שבות • ירושלים • מנרל עוז

גרמת לכל ילד להרגיש מיוחד?

בוא ללמוד איך לקדם
תלמידים עם צרכים מיוחדים

חינוך האתגר הבא שלך!

בהרצוג נלווה אתכם לאורך כל הדרך להצלחה

הסבת
אקדמאים
להוראה

תואר
שני

תואר
ראשון

יום
היכרות
ב' סיון
29.5.25

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 077-9915242 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

אני מדמיין את הגאולה" הוא מוסיף בתחושת ציפייה, "מציאות שבה אנשים מכל גווי עם ישראל מתאחדים ביחד סביב חופה שבעז"ה נכתיר תחתיה את מלך המשיח. כל אחד יבוא עם כל מה שהוא ויקבל עול מלכות שמים".

כשנגמר לכם הגז בכינרת...

כזוג, שמהרגע שהפך לזוג הוא כבר מחובר בעבותות של חיבור ואהבה לכל עם ישראל, מעניין לשמוע מה השאיפות שלהם בתחום. "השאיפה שלנו היא שעם ישראל יתאחד נגד האויבים האמיתיים שלו, ויפחית את ההתנגדות כלפי אחים בעלי דעות שונות. חשוב להבין שאנחנו במלחמת מצווה, שחייבת להסתיים בניצחון מוחלט", אומרת הדר בלהט וברגש. "לריב בתוך עצמנו לא יעזור לאף אחד. ההיסטוריה לכל אורכה לימדה אותנו באופן חד משמעי, שכשאנחנו מאוחדים אף אחד לא יכול עלינו. קשה לנו לשמוע חדשות רעות שמנסות לסכסך בין חלקים בעם", היא אומרת בכאב, ומאירה את עינינו לנקודה אמיתית וחשובה: "בחיים האמיתיים, כשהרכב נתקע בכביש, או כשחסר לך גז בכינרת, אף אחד לא ישאל אותך מה אתה חושב על הדרך הנכונה להחזרת החטופים או למי אתה מצביע בבחירות. חילונים דתיים וחרדים - כולם יזדרזו לעזור בשמחה. זה מוכיח כמה האהבה האמיתית בינינו היא באמת גדולה, והניסיון לפלג הוא חיצוני ולא אמיתי.

"אם רק נלמד להסיר את המסכות", היא מוסיפה עצה פרקטית, "ולגלות מי האדם שיושב מולנו, לראות אותו מתוך עיניים של אהבה ובלי ניסיון להוכיח את צדקת דרכנו, נגלה שהפער קטן בהרבה משחשבנו, והמשותף - גדול. אני יכולה להגיד באופן אישי", היא משתפת מהלב, "שמשפחת בכר פתחה לי את הלב והבית לגמרי, ושהם אנשים מדהימים ואנחנו מוצאים המון משותף. גם השכנים בקיבוץ שמחים בשבילנו ומקבלים בהבנה ואהבה את הדרך שנרבה בכר בה ומכבדים אותה. אפשר למצוא המון נושאי שיחה שאינם שנויים במחלוקת, ולאהוב באמת. רק צריך לרצות את זה", היא מסכמת בחיוך. השיחה בינינו מתקיימת ימים ספורים לפני יום העצמאות, והדר מחברת את הדברים אל הזמן באופן טבעי. "יום העצמאות זה זמן נהדר כדי לחשוב מה החלק שאנחנו יכולים לקחת על עצמנו בהקמת המדינה. נכון שפיזית המדינה קמה לפני 77 שנים, אבל יש עוד הרבה מה להשלים, ולכן כל מי שיכול להתגייס ולהיות שותף במלחמה החשובה והצודקת שלנו, חשוב שיקום ויתגייס. כל מי שיכול להוסיף אהבת חינוך, שיעשה את זה. מי שמסוגל לצאת מעצמו כדי להוסיף אחדות בעם, למצוא את המשותף או להוסיף עין טובה ברשתות - שלא ישב בחיבוק ידיים, כי זו האחריות שלנו.

"בבחרנו לחיות בדור היסטורי, וזה מחייב. אנחנו בעיצומם של ימי ספירת העומר", היא מוסיפה, "ואין דרך טובה מזו כדי לתקן את המידות, להיטהר ולהכין את הלב לקבלת התורה בחג השבועות. כל אחד צריך לחשוב איפה 'האות שלו בתורה' בתוך העולם הזה, ולפי זה לפעול. בעזרת ה' שנזכה לראות בגאולה השלמה", היא מסיימת בתפילה, "בניצחון במהרה, בהשבת כל החטופים ורפואת כל הפצועים, אמן ואמן".

משיח, זכות גדולה להיות במעמד כזה".

בשלב מסוים ניגש אליו אדם בשם רמי גולד, תושב הקיבוץ שלחם יחד עם יוסי ביום שמחת תורה. הוא חיבק את בני המשפחה בהתרגשות, ואמר: "אני לא עזבתי, אני פה בקיבוץ מאז שמחת תורה. המשפחה בבתי מלון, אבל אני לא יכול לעזוב, נשארתי לשמור על הקיבוץ".

הוא הוסיף ושיתף אותם בתחושות שעוררו בכולם צמרמורת. "אתם לא מבינים מה זה עושה לנו כשאתם כאן איתנו. זו תחושה של ערכות ושל אחדות שאנחנו כל כך מתפללים עליה ורוצים בה, והנה אנחנו רואים בעיניים שזה קורה פה אצלנו" הוא אמר בהתרגשות, והוסיף: "על הדשא הזה שבו מתקיימת החופה, ריכזנו את כל חללי בארי שורות שורות. על הדשא הזה, באופן הכי סמלי, אנחנו היום בונים בית, מאחדים את עם ישראל. אין דבר יותר מחזק ומרגש מזה".

"אשרינו שזכינו להיות חלק מהמשפחה הזו", מסכם הרב יהודה בשמחה והודיה, "וחלק מההתליך הזה שמאחד, מחבר ונותן טעם של פעמי משיח. שנזכה שהבית הזה יהיה רק סנונית לעוד דברים טובים שיבואו, בתים נוספים ואחדות אמיתית בין חלקי העם. ככה

צמיחה מתוך השבירה

ללמוד לפתור את הבעיות מהשורש

9 שיעורים מוקלטים ומעמיקים על פי תורת הקבלה והחסידות
הרב אליהו לוי

טראומה

קורס טיפול והתמודדות עם טראומות צמיחה מתוך השבירה

זוגיות

קורס הקוביה הזוגית לטיפול בכל הבעיות מהשורש

כלים מעשיים לטיפול עצמי ולמטפלים מתחילים ומנוסים

לפרטים והרשמה: hanna.tipul@gmail.com

עלות כל קורס:
990 ש"ח

**עולים
להר הזיתים**
כמיטב המסורת של 'קרן אביה'

**לחלא
את החלל**

**ח"ן שנים לשחרור ירושלים
בערז ותעצומות**

30 שנה להסתלקותו של הרב הראשי לישראל
שלמה גורן זצ"ל

**אירוח שישי-שבת חוויתי
פרשת במדבר**

ג'-ד' סיון
תשפ"ה (30 למאי)

במלון שבע הקטות
על הר הזיתים
מול מקום המקדש

יום שישי - סיורים | שיחות מרתקות | ארוחת צהריים קלה | תפילות בסגנון קרליבך מול הר המוריה | עונג שבת עם הרב איידלס
שבת - תפילות חגיגיות | שיחות עם פצועי צה"ל | לוחם הצנחנים - יעקב שגיב
יספר על קרבות הגבורה לשחרור ירושלים בששת הימים | סעודות חגיגיות
ניד המלך | סיורים מוצש"ק - הבדלה מוזיקלית

בהשתתפות:
הרב חיים איידלס שליט"א
 רב ביהכנ"ס "קוממיות אברהם"
 של הרב גורן זצ"ל, בח"א

עו"ד רמי גורן
 בנו של הרב שלמה גורן

ישראל כהן
 הזמר החסידי, שיביא סיפורים
 בלעדיים מחצרות האדמו"רים

אלידע בר שאול
 חוקר, מורה דרך
 ואיש ידיעת הארץ

הרב הראל קצין
 רב ביישיבת שדרות,
 סא"ל במיל',
 משרת ביחידה מיוחדת

רס"מ איתן טסלר
 שיריונר בגדוד 184
 נפצע אנוש בבית חאנון

חופשת:בואר **אין ישראל חי ונצח!**

שבת של תפילה לשחרור החטופים, הצדעה ללוחמי צה"ל, חיזוק הפצועים, וחיבוק למשפחות השכולות
 חסעות בהרשמה מראש | מס' חדרים מוגבל | פניסין מלא | עבודה עברית - צוות שומר שבת

להזמנות: ריבקי - 050-9287878 | rivkisb@gmail.com

קרן אביה
 לע"נ אביה יהושע ז"ל גולדברג

אין לאן לברוח, כמה טוב ה'

סעודת ליל שבת אי-שם ברומניה, בעיצומה של השואה, וניגון חדש יוצא לאוויר העולם • אפשר לראות בו ניגון מריר ואפשר לרקוד איתו עד השמים, אבל אי אפשר להתעלם ממנו יתברך • נער תל אביבי חושב שנולד בטעות כיהודי וחייל אילתי לא נרדם בלילה במחנה שנלר, כי גם כשיורדים לשאול - הַנֶּךְ • פרק נוסף בסדרת ההסככים 'הללו' מבית 'צמאה', והפעם הרב ישראל דוברוסקין, הרב דוד ברנד, ניר מנוסי ו... ירון אנוש מ'המדור לחיפוש קרובים' מביאים לפנינו את סיפורו של הניגון

'אָנָה אַלֶּךְ מְרוּחָךְ'

כתב: יוחאי אלימלך רווה

הרב ישראל דוברוסקין: כמו יהודים רבים נוספים שברחו מברית המועצות הקומוניסטית לארצות שכנות, גם משפחתנו לא הספיקה לנוח יותר מדי. עם פרוץ מלחמת העולם השנייה, השתלט על רומניה הרודן האנטישמי יון אנטונסקו, שכרת ברית עם היטלר והפך לשותף מרכזי של גרמניה במלחמה. חלק מבני המשפחה התארגנו שוב לבריחה, אבל הפעם - לא כולם הצליחו.

כשהגיעו הנאצים, ההורים ברחו צפונה, לכיוון העיירה בעלז, וכך המליצו גם לרב יחיאל, סבי, אבל הוא לא היה יכול לברוח בגלל שזמן קצר לפני כן נולד אביו, ועם תינוק קטן הבריחה הופכת קשה יותר. איננו מבינים בחשבונות שמיים, אבל רצה הקדוש ברוך הוא וההורים שלו, שהצליחו לכאורה לברוח מהעיר, נרצחו בדרכם על ידי הנאצים, ואילו הסבא שנשאר בברילה עם משפחתו עקב הולדת אביו, ניצל, כי בסופו של דבר הנאצים לא הצליחו להגיע לברילה.

הרב יחיאל נותר בברילה יחד עם רעייתו, הרבנית ברינצה, ושלושת ילדיהם: הבכור ישראל אריה, חיים אהרן (הוא אביו), והבת ציפורה. ישראל בלט מאוד כבר מגיל קטן. הוא היה ילד מהורהר, מעמיק, בוגר לגילו ויצירתי מאוד. בינתיים, יחידות צבא רומניות, בסיוע של הגרמנים, התחילו לרדוף אחרי היהודים ברחבי המדינה. בחלק מהעיירות היהודים נרצחו מיד, אחרים רוכזו לקראת שילוחם למחנות השמדה, והיו גם כאלה שגויסו בכפייה לבסיסים צבאיים כדי לסייע לצבא הרומני. בינתיים, בברילה המשיכה להתקיים קהילה יהודית בראשותו של הרב יחיאל, אבל לכולם היה ברור שהם חיים על זמן שאול...

הגיבור השני בסיפורנו הוא הרב משה יעקב שיינפלד, שהיה בין היהודים שנשלחו לבסיסי הצבא הרומני. עליו נשמע מפי נכדו, הרב דוד

יום אחד, בשנת תשע"א, התקשרה אישה ושמה רבקה למדור לחיפוש קרובים ברשת ב'.

לרבקה הייתה בקשה קצת חריגה. היא לא התקשרה לחפש קרוב משפחה או מכר מהעבר, אלא אדם שחיבר ברומניה של תקופת השואה את הניגון 'אנה אלך'.

אָנָה אַלֶּךְ מְרוּחָךְ?

וְאָנָה מִפְּנֵיךְ אֶבְרָחָם?

אם אֶסֶק שְׁמַיִם - שָׁם אָתָּה;

וְאֶצִּיעָה שְׂאוּל - הַנֶּךְ!

(מתוך ספר תהילים, פרק קלט)

הרב דוברוסקין: איננו מבינים בחשבונות שמיים, אבל רצה הקב"ה וההורים שהצליחו לכאורה לברוח מהעיר, נרצחו בדרכם על ידי הנאצים, ואילו הסבא שנשאר בברילה עם משפחתו עקב הולדת אביו, ניצל

ניגון בימי היגון

הפעם אנחנו עם סיפורו של הניגון 'אנה אלך' - ניגון חסידי שחובר בזמן השואה ומבטא חיפוש ומציאה, הוא מדבר על סיכובים בעולם ועל בריחה וחזרה. גם הניגון עצמו הסתובב הרבה בעולם, ואפשר לשיר אותו כניגון מריר וגם כניגון שמח.

הסיפור שלנו מתחיל עם משפחת דוברוסקין, משפחה חסידית שמוצאה מהעיר ניקולייב באוקראינה. לאחר עליית הקומוניסטים לשלטון, בני המשפחה בורחים מגבולות ברית המועצות ומתיישבים בעיר ברילה שבברומניה. המשפחה התאקלמה במקומה החדש, ואחד מבניה, הרב יחיאל דוברוסקין, נעשה לרב העיר.

את המשך הסיפור נבקש לשמוע ממך, הרב ישראל דוברוסקין, 'משפיע' בכפר חב"ד ובן המשפחה.

ירון אנשי: מי אתה? איך אתה מתקשר לסיפור שלנו?

הרב דוברוסקין: אני נכדו של הרב יחיאל מיכל דוברוסקין. בנו הוא אבי, שיהיה בריא, שגר היום בירושלים, ואנחנו אנשי חיפה. הניגון הזה שגברת רבקה מספרת עליו, זה ניגון שבנו של הרב דוברוסקין, ישראל דוברוסקין – שלימים נרצח – חיבר אליו את המילים בהיותו ילד צעיר בעיירה.

מה שרבקה מספרת כאן על הסבא מעורר לנו שוב את הדברים ששמענו עליו גם מאחרים, שהוא וסבתא, עליהם השלום, אירחו בבתים אנשים גם תחת סכנת חיים – למשל, קצין יהודי שברח מהצבא האדום כשחשדו שהוא מרגל. כך גם פעם אחת הם ניגשו לראש המשטרה בבקשה לשחרר את האדמו"ר מסקולען, והצליחו. ועכשיו אנחנו מוצאים עוד יהודי, אביה של רבקה, שגם הוא נעזר בחמימות שסבא העניק...

שאל השאלה

דרך אחת לפרש את הניגון היא דרך האמונה והביטחון, בה השתמשו כנראה הרב משה שיינפלד וחבריו במחנה. לא משנה לאן האדם מתגלגל, גם במצבים הכי קשים, גם בשאל – הַנֶּה, הקדוש ברוך הוא נוכח.

ניר מנוסי, כמרה ומחבר ספרים בחסידות אתה ודאי יודע שיש גם דרך לפרש את הפסוק הזה כמדבר על כאלה שלא משלימים עם הנוכחות האלוהית התמידית הזו, אלא מנסים לברוח ממנה...

ניר מנוסי: נכון. דוד המלך מדבר בעצם על חוויה שכולנו מכירים אותה, בה אנחנו רוצים לפעמים לברוח מהקדוש ברוך הוא. לפעמים יש הרגשה שהעולם הזה הוא קצת יותר מדי 'צפוף', יותר מדי תחת עין פקוחה של השגחה, והאדם אומר: אני פשוט רוצה מקום שאף אחד לא מסתכל עליו, אף אחד לא אומר לי מה לעשות. הוא רוצה לברוח. ובכן, קודם כל, יש כאן בפסוק באמת הד לרצון לברוח. ומצד שני, יש כאן אמירה – אי אפשר באמת לברוח. לכל מקום שאתה הולך, בכל כיוון – מזרח, מערב, למעלה, למטה, בתוך המחשבות שלך – ה' נמצא בכל מקום.

אתה עצמך גדלת בבית כזה, בית שרצה לברוח...

מנוסי: אבי, ידידי מנוסי, הגדיר את הבית שלנו, ששכן בלב תל אביב, 'חילוני למהדרין'. אבי היה מפורסם בארץ בעקבות הספרים והשירים שכתב, ובאמת חלק גדול מהכתיבה שלו היה ממש 'אנטי', נגד הדתיים ומה שהדת מייצגת. אכן, הבית שבו גדלתי כבר היה כבריחה, אבל אפשר לומר שאצלי זה היה 'ברביבוע'...

ניסית לברוח עוד יותר?

מנוסי: לגמרי. למעשה, מהרגע שבו הצלחתי לקרוא ולהבין אנגלית – איכשהו כבר בגיל 12 צלחתי איזה ספר באנגלית מההתחלה ועד הסוף – הלכתי על כיוון שלפיו נולדתי כאן בטעות. אני בעצם איש העולם

הרב ברנד: בחסדי ה', סבא הצליח לשרוד את המלחמה, כשגם בתקופה הקשה של השלטון הקומוניסטי ברומניה, וגם בעלייה לארץ ובקשיים שהוא חווה כאן – תמיד השיר הזה ליווה ועודד אותו

ברנד, רב קהילת חסידי ברסלב בחריש.

הרב דוד ברנד: סבי נולד וגדל בעיירה בוטושאן, בצפון רומניה, ובתקופה המדוברת הוא נשלח למקום שנקרא מְצִין. לשם לקחו בעיקר יהודים ששירתו לפני כן בצבא הרומני, כביכול בתור גיוס. התנאים שם היו מאוד קשים, ורוב אלה שנשלחו לשם לא שרדו.

מְצִין הייתה קרובה לעיר ברילה. גיסו של הרב שיינפלד, ששהה במחנה יחד איתו, נזכר ששנים לפני כן הוא למד בישיבה עם מי שבאותה עת כיהן כרבה של ברילה – הרב דוברוסקין. הם הצליחו ליצור איתו קשר מתוך המחנה, ובהמשך הם קיבלו – יחד עם עוד כמה חברים יהודים – אישור חריג לצאת בליל שבת מהמחנה ולצעוד לברילה, לסעודת שבת בביתו של הרב דוברוסקין.

השבת הזו הייתה כמו אי של שלווה בתוך כל הצרות, והם חוו שם התעלות גדולה.

באותה סעודת שבת, ישראל, הבן הבכור, שהיה אז רק בן 7, סיפר שהוא בחר כמה פסוקים מיוחדים מספר תהילים וחיבר אותם למנגינה חסידית שלא הייתה מאוד מוכרת. כך הוא התחיל לשיר את "אנה אלך"... החיילים היהודים התלהבו מאוד מהשיר הזה, וסבי ראה אותו כחיוזק גדול מאוד בתוך התנאים הקשים שהיו מנת חלקם.

סבך חזר למחנה כשהניגון ממשיך ללוות אותו. מסתבר שהמילים שאומרות ש'ה' נמצא בכל מקום אליו מתגלגלים התאימו מאוד למצבו האיש...

הרב ברנד: כן, הוא ראה בכך מעין נבואה קטנה, שמתוך הפורענות עצמה תצמח הישועה. ה' יתברך נמצא איתנו בכל מקום, ואי אפשר לברוח ממנו; אדרבה, אם מרגישים שנמצאים בשאל, דווקא שם הקדוש ברוך הוא נמצא איתנו.

בחסדי ה', סבא הצליח לשרוד את המלחמה ובהמשך גם עלה לארץ, כשהשיר הזה מלווה אותו במשך כל חייו. גם בתקופה הקשה של השלטון הקומוניסטי ברומניה, גם בעלייה לארץ ובקשיים שהוא חווה כאן – תמיד השיר הזה ליווה ועודד אותו, וכך הוא עבר הלאה במשפחה.

הרב ברנד, אתה בנה של ד"ר רבקה ברנד ז"ל, שפנתה למדור לחיפוש קרובים לחפש את מי שחיבר את הניגון שאותו הכירה מאביה.

הרב ברנד: נכון, כיוון שהשיר הזה היה קרוב מאוד לליבו של אביה, היא תמיד חיפשה את מקורו. היא הכירה את השיר מאביה, אבל על הסיפור עם ישראל דוברוסקין היא לא ידעה...

ובכן, אנשי המדור הצליחו למצוא את האחייך, איש שיחננו הרב ישראל דוברוסקין, שקרוי על שמו של מחבר הניגון...

[הקלטה מהרדיו, המדור לחיפוש קרובים:]

ירון אנשי: רבקה, את ציינת בשיחה, שייתכן מאוד שהשהות הזו עם הרב, והניגון הזה, הם שנתנו לאביך כוח להחזיק בתקופה הקשה במחנה העבודה.

רבקה ברנד: בהחלט, נכון.

ירון אנשי: אז בואי נעלה על הקו את ישראל. שלום, ישראל.

הרב דוברוסקין: שלום וברכה.

יש לו טענות כלפיי... אבל אם אני מבין שבעומק כל דבר, גם במקום שאליו אני רוצה לברוח, שם בעומק נמצא הקדוש ברוך הוא – אני פתאום מתחיל לחשוב עליו אחרת. אני מתחיל לחשוב עליו בתור הדבר שנמצא בעומקם של כל הדברים. אני מבין שברחתי מאיזה דימוי, ואני פוגש את ה' עצמו.

תוכל להסביר יותר?

מנוסי: במילים של הפסוק רואים תופעה מעניינת: פעמיים כתוב בו שאלוקים נוכח תמיד, אבל כל פעם בניסוח אחר: "(א) אם אֶסֶק שְׁמַיִם – שָׁם אָתָּה; (ב) וְאֶצִּיעָה שְׁאוֹל – הִנֵּךְ". "שם" פירושו נוכחות רחוקה, ו"הִנֵּךְ" לעומת זאת היא נוכחות ממשית – הנה, אתה ממש כאן. "אם אֶסֶק שְׁמַיִם" – כלומר, אם אני עולה למקום של 'שמיים', מקום רוחני וגבוה, אז כתוב "שם אתה", כלומר, אתה רחוק. אם נשים לב נראה שהמילה 'שמיים' עצמה, היא פעמיים 'שם'. כלומר, המדרג הזה אף פעם לא נגמר. אתה אומר: אני אגיע לאיזה מקום, ושם אני אמצא אותו – ואז יש עוד שם, ועוד שם... אפשר לומר שלכך רומזת כאן המילה 'שמיים'. המילה 'אֶסֶק' רומזת גם למובן של הסקת מסקנות, ואפשר לומר ש'שמיים' הם גם מקום של תשובות ותובנות רוחניות. כשאני אחוז בתובנות הרוחניות שלי, וחושב ששם אמצא את הקדוש ברוך הוא, בא הפסוק ואומר לי: לא! אתה עולה עוד ועוד למקום של מסקנות ותשובות, אבל הקדוש ברוך הוא תמיד נשאר 'שם', תמיד נשאר רחוק.

לעומת זאת, אם 'אציעה', מלשון מצע או יצוע (מיטה), "אציעה שואל" – אז "הנך". דווקא במקום הנמוך של השאלות, שם ה' נמצא בצורה הרבה יותר חזקה – 'הנך'. אפשר לומר שכשהאדם חי בשאלה, באי-ודאות, באיזשהו מקום הוא מרגיש מעין 'שואל' שנפתח לו מתחת לרגליים. הוודאות נותנת קרקע בטוחה ויציבה, הרגשה של הבנה וידע – זה 'אֶסֶק שְׁמַיִם'. אבל הפסוק אומר משהו מאוד חזק, שדווקא כשאתה מוכן להיות במקום שבו אתה מאבד את הוודאות והמוחלטות, משהו אצלך מתערער ונסדק, אתה כבר לא בטוח שאתה יודע הכול – שם אתה פתאום מבין כמה אתה זקוק למשהו מעבר לכל הידיעות והתובנות שלך. המקום החלש, הנזקק, הלא-ודאי, שם אתה מרגיש את הנוכחות של 'עצמות ה', כמו שזה נקרא. ממש את ה'הוא' בעצמו. לא רק תשובה כזו או אחרת, מסקנה כזו או אחרת, אלא הוא בעצמו.

לעצם, הבריחה עצמה נובעת ממקום של חיפוש, היא ניסיון למצוא ולחזור.

מנוסי: בהחלט. הדבר שהכי פוקח את העיניים להבין כל מה שקורה בעולם, הוא אם אתה מבין שבסופו של דבר כולם מחפשים את הקדוש ברוך הוא. ברגע שאתה מסתכל על הכול בעיניים האלה, אתה פתאום מבין אחרת לגמרי את כל האמנות, את כל המדע. אפשר לומר שאלה שני הדברים שיש בהם הכי הרבה חיפוש.

מחוץ למשבצת

ההבנה שאי אפשר לברוח היא חוויה מורכבת, מרידה, אבל בסופו של דבר גם שמחה.

מנוסי: בבריחה עצמה ודאי שיש הרבה כאב. אדם בורח לא כי הוא

הגדול, הייתי אמור להיוולד באירופה או באמריקה, ובטעות נולדתי לעם הקטן הזה בארץ הקטנה הזו, ואני צריך להיות שם, במקום רחוק... בנחישותי הרבה, מגיל 12 הפסקתי לקרוא עברית וקראתי רק אנגלית. החלטתי שאני אהיה הכי טוב בעולם באנגלית, וספרתי את השנים והחודשים ליום שבו אגמור את הצבא ואוכל לברוח מכאן. וזה בדיוק מה שעשיתי: ברחתי לאנגליה, ולאחר מכן לאמריקה, והלכתי ללמוד שם.

ובנקודה מסוימת, הבנת שהבריחה פשוט לא עובדת לך...

מנוסי: כן. בעומק הבריחה, לאט לאט הבנתי, בזכות כל מיני מראות שהוצבו מול עיניי, שאני לא יכול לברוח מהיהדות שלי, ואני חייב לחזור ולחפש אותה. ניסיתי ורציתי לברוח, אבל היא שבה ונפגשה איתי בכל מיני צורות. לדוגמה, כשפגשתי גויים והייתי שואל אותם על התרבות שלהם והם לא ידעו לספר לי עליה, התאכזבתי מהם וכעסתי עליהם, עד שהבנתי שאני בדיוק באותו מצב...

בהמשך חזרתי לישראל, וכשהייתי באמצע לימודים לתואר בפילוסופיה באוניברסיטה העברית בירושלים, הייתה הפגנת חרדים גדולה, "הפגנת המיליון", נגד בית המשפט העליון. באוניברסיטה ארגנו הפגנת-נגד להפגנה של החרדים. ביטלו את הלימודים והעלו את כולם על אוטובוסים לגן סאקר בירושלים. היינו בגן סאקר ונישאו שם נאומים – 'לא ניתן לחרדים להפוך אותנו לאיראן', 'אנחנו נגן על בית המשפט העליון', וכן הלאה.

אחרי משך זמן בהפגנה התחלתי להשתעמם, והחלטתי ללכת דווקא להפגנה השנייה, של החרדים – זו שנגדה מחיתי. מה שהתחיל כמחשבה שטותית, היה פתאום

חווייה מאוד מכוננת ומבהילה, מין 'שואל' כזה. פתאום אני מוצא את עצמי כמעט בודד, עם שיער ארוך, גופיה ומכנסיים קצרים, מול ים של חרדים עם חליפות שחורות, ציבור שהוא לגמרי זר ומוזר לי. מצד אחד זו הייתה מין חוויה אנתרופולוגית מעניינת, אבל מצד שני הרגשתי איזו תעוקה, איזו תוויה בנפש, שלא ידעתי להסביר אותה.

כלילה, במיטה, ניסיתי להבין עם עצמי: מה בעצם קרה בהפגנה? למה הרגשתי אי-נוחות כזו? ופתאום הבנתי: כמה דקות קודם לכן הפגנתי נגד משהו שאני לא יודע מה הוא, שאני לא מכיר אותו. הפגנתי נגד מדינת הלכה, נגד החרדים, נגד הכפייה הדתית, אבל אני לא יודע מה זו הלכה, אני לא מכיר את זה מקרוב, אני לא יודע מה מסתתר מאחורי העולם היהודי הדתי הגדול הזה. עד אז החזקתי מעצמי אדם ספקן, מתבונן, שואל שאלות, ופתאום הבנתי שזה לא נכון. בעצם גם אני דוס, אבל של העולם החילוני. אני חי ודאיות, תשובות מוחלטות, ואין אצלי שאלות באמת.

כאן למעשה נפתח לי 'שואל' של שאלות מתחת לרגליים... מה אני בכלל יודע על היהדות? מה אני יודע על התורה? מה אני יודע על ההלכה? זה היה רגע מכוון מאוד, בו התחלתי את המסע שלי לחפש את התורה, וממילא את נותן התורה.

ברגע הראשון, זו חוויה של מצור – לשון שמופיעה גם היא באותו פרק בתהילים: "אֲחֹזֶרְךָ וְקָדְמְךָ תִּתֵּן". אבל מצד שני, אם חושבים לעומק, מבינים שזה לא סתם. העובדה שאי אפשר לברוח מהקדוש ברוך הוא אומרת שבעומק כל דבר הוא נמצא! הרצון שלי לברוח נובע מאיזה דימוי שיש לי כלפיו – שהוא מאיים עליי, דורש ממני, קצר רוח אליי,

בחסידות יש הסברים
עמוקים איך בדיוק
האור האלוכי נמצא
פה, בעולם החשוך
שלנו, אפילו שאנחנו לא
רואים אותו. אבל העניין
הזה מוסיף בעומק
של הפסוק בתהילים,
שדווקא בשאול, דווקא
בעולם התחתון ביותר,
בהסתר הפנים הגדול
ביותר – "הַגִּדְלוֹ", אתה
נוכח יותר. ההבנה
הזו מוסיפה עוד יותר
לשמחה על החיים שלנו
בעולם הזה, בעולם
השפל, שהוא העולם

לעומת זאת, במקום שה' לא נכנס לשום קופסה, במקום שאני פתאום בתהייה – איפה הוא נמצא כאן? מה קורה לי? אני באסון, בדיכאון או בחרדה, אני לא יודע מה ילד יום, היכן אני אגור בשנה הבאה? מהיכן

התמצת בחזקתו עד 8.5-25, י"ב בסיוון תשפ"ה. ההמנות להחשה בלב. ט.ל.ה. עד גמר החלי. חזיר החזון לא כלל מע"מ על ההתקנה ולא כלל תוספות הקדוח וצנעורה/אבן וישראליות. את חתנות ורדיון/ נעמן מקבילים בסופי חשלה הקרן עם שוברי האנרגיה בשווי החלפה בשווי החמצן מחזורי והחזיר/ן ללא ככל תצפיות.

הרב יהושע אודרברג

שירים אָאָרָג

מה הטעם לסמיכות מות הבנים לעבודת הכיפורים?
האם עבודת הכהן הגדול צריכה לעניין את כלל העם?
מה ניתן ללמוד מכניסת הכהן הגדול וצאתו החוצה?
מהו ה"בשלוש" שאיתו נכנס/ יוצא הכהן?

כל אחד כהן

מה למוות הבנים ולעבודת הכפונים ומה עבודת האחד בכלל חשובה לרבים?

קרבת הבנים הביאה להיותם מתים בתנועת 'רצוא' ללא 'שוב' רק כליון הנפש היה ברצונם ללא חזרה, חבור חזרה לגופם

'אלו זכו ישראל היו כלם כהנים גדולים' כמו מי שנכנס לפני ולפנים גם הם כן, קדושים

כמו כהן, להכנס בשלוש מתוך מטה לצאת לחיות, לקשר בין הפנים לחוץ לא פחותם להיות מת

לכן הסעודה לכן נשיאת האשה פדגמא אישית לבקשת הקדשה אשר אין בין הפנים לחוץ, סתירה

התעוררות באישון לילה

הסיפור של "אנה אלך" ממשיך עם ישראל דוברוסקין, הילד הקטן שחיבר את הניגון למילים בזמן מלחמת העולם השנייה ברומניה. הוא שרד את המלחמה, עלה לארץ יחד עם הוריו והם התיישבו בחיפה. הוא גדל ונהיה תלמיד חכם עובד ה', דמות רוחנית של ממש. כבר בצעירותו, בשנות ה-20 שלו, התמנה להיות 'משפיע', מדריך רוחני בישיבה חדשה שקמה בכפר חב"ד. התלמידים שלו אהבו אותו מאוד, ובכל הזדמנות, בכל התוועדות, הוא היה מלמד אותם ושר איתם את הניגון 'שלו', "אנה אלך".

כך היה גם בהתוועדות קטנה שערך יחד עם התלמידים בתחילת ימי החנוכה של שנת תש"ז. הם שרו יחד את הניגון בהתעוררות גדולה, והישיבה יצאה לחופשת החנוכה. כמה ימים אחר כך, ישראל דוברוסקין, המשפיע בן ה-21, הוכרז כנעדר. הוא לא הגיע לבית הוריו בחיפה, וגם לא לשום מקום אחר. שוטרים ותלמידי ישיבה חיפשו אחריו עד שהוא נמצא בפרס הסמוך לכפר חב"ד ללא רוח חיים – מה שהתברר כפיגוע ירי של חוליית מחבלי פדאיון שהסתננה לישראל. הוא נרצח כשהוא בשיא פריחתו, הי"ד, אבל הניגון והמסר שלו נשארו איתנו.

לסיום, הרב יוסף יצחק גורביץ', ה'משפיע' בישיבת חב"ד במגדל העמק, משתף אותנו בסיפור מיוחד.

הרב יוסף יצחק גורביץ': באחד מלילות שישי בשנת תשל"ז השתתפתי בהתוועדות עם קבוצת תלמידים בישיבת 'תורת אמת' החב"דית ברחוב ירמיהו בירושלים. הייתה זו כבר שעת לילה מאוחרת, ואנחנו מנגנים, אומרים 'לחיים' ומשוחחים. פתאום נפתחת הדלת, ואנחנו רואים אדם לבוש מדים עומד על המפתן ומסתכל עלינו. אנחנו שואלים את עצמנו: מהיכן הוא הגיע פתאום על מדים, באמצע הלילה, ומה הוא רוצה מאיתנו...?

החייל שעמד בדלת ניגש אלינו, התיישב וסיפר לנו שהוא הגיע מאילת, והוא עושה שירות מילואים במחנה שנלר – הבסיס הצבאי הוותיק ששכן באמצע רחוב ירמיהו. מגורי החיילים היו בקצה המחנה, בדיוק מול הישיבה. "כבר שכתי לישון", סיפר האיש, "ופתאום שמעתי מנגינה שהחזירה אותי 20 שנה אחורה – אז למדתי בישיבה, וישראל דוברוסקין הי"ד היה תמיד מנגן איתנו את הניגון הזה, בפרט בשבת, בזמן סעודה שלישית.

"עכשיו כשמעתי אתכם שרים את הניגון, נזכרתי בו וכולי הזדעזעתי. לא יכולתי להמשיך לישון, קמתי והלכתי אחרי קול השירה עד שהגעתי לכאן... הניגון הזה לא מרפה ממני. בכל פעם שאני נזכר בו, למרות שאני לא שומר תורה ומצוות בשלמות, הניגון תמיד מעורר אותי בחזרה להתחזק ולהשתפר. כי אכן, אם אסק שמים – שם אתה, ואציעה שאול – הנך".

ברוח ההסבר

הזה אפשר לגשת ל"אנה אלך" מלכתחילה באופן שמבטא שמחה. יהודי שלא רוצה חלילה לברוח מה', אלא להפך – הוא שר בשמחה: "אנה אלך מרוחק, ואנה מפניך אברך?" – איזה אושר שאני לא יכול לברוח ממך, שבכל מקום אתה נמצא!

מנוסי: מכאן נובע גם הרעיון של 'העלאת ניצוצות', שלפיו בכל דבר במציאות – גם במצב שנראה שאין בו נוכחות אלוהית שנותנת משמעות לכל הדברים – יש לפחות ניצוץ, נקודה של אמת, של קדושה, שצריך למצוא שם. בשנים האחרונות, הניגון "אנה אלך" כבר מושר בצורה שמחה – שונה לחלוטין מהדרך בה הופיע לראשונה בעולם, והוא מוכר עם מילים שונות. כששרים כך את "אנה אלך", בשמחה, מתגלה באמת העומק של החסידות: "לית אתר פנוי מיניה" – אין שום מקום בו ה' לא נמצא איתנו... [מוטי וייס, הקלטה:] ריבונו של עולם!

גם אם אני במשברים שלי, בתהומות, בהתמודדויות, אני מדבר את זה אליך, ואני מבקש ממך בכל הכוח:

אבא, תן לי! מחשבות טובות! דיבורים טובים! מחשבות טובות! דיבורים טובים! אם אסק שמים – שם אתה, ואציעה שאול – הנך!

יהונתן ויסכה שומר, ערן ובר יובל - שני מתרגמים לארח:

טרנספורמציה ממוקדת מפגש - מסע לחיבור

ערכ עם הדו קווינר

המאסטרית הבינלאומית למערכות יחסים ומי שפיתחה את גישת ה- Encounter-centered Transformation מגיעה לארץ!

אפרת מלמן יבוי ואהבה זימין רווי כאז ואלאלי

הדי רואה בכל אירוע הזדמנות לצמיחה ותציג גישה ייחודית שנובעת מתוך סיפור חייה

ינגן אפליגו אלול מאלא שילצו בנג הורצאק ודי

הערב יתקיים ביום שני 9.6 בין 18:00-20:30 בתאטרון רמת גן רחוב חיבת ציון 16

בנוסף ב- 12-15/6 יתקיים ריטריט הכשרה מקצועית - ניתן להגיע עם בני זוג

אפרים נוספים והשלמה, שאל הפקול: 054-3977033

תחזירו לי את פסח עכשיו!

נאפה לאחר פסח שני

נשמחו של העגלון כמעט פרח מגופו, אבל הרבי זירז אותו להאיץ בסוסים < מה גרם ל'משפיע' הקשיש לכתח את רגליו ל'מבצע תפילין', ולמה ילד קטן רץ לחבק את אבא שלו < יהודי רוסיה האנוסים יכלו לשבת בנחת בחג סוכות בבית, אבל הם התעקשו ורצו סוכה אמיתית בלי אותיות קטנות < התועדות פסח שני

קבוצה של חסידים שיצאו זמן מה קודם לכן מאחורי מסך הברזל ברוסיה והגיעו ארצה, לבוא ולעשות את חודש תשרי בבית המדרש שלו 770 בתור אורחים שלו. זה היה משהו ייחודי ומופלא, והאורחים הללו זכו לקירובים לא רגילים.

באחת ההתועדות - כמדומני בחג הסוכות - הרבי דיבר בהתרגשות מיוחדת על מסירות הנפש של יהודי רוסיה. הרבי אמר כך: הם רוצים לעשות סוכה, אבל השלטונות לא מאפשרים להם. ממילא אין להם אפשרות לעשות סוכה. אבל מה? הדין הוא ש'אונס רחמנא פטריה', וזה הרי בוודאי אונס אמיתי. "פטריה" - הכוונה היא לא רק שהתורה פוטרת את מי שאונס מן העונש המגיע למי שלא קיים מצווה, אלא היא פוטרת אותו מחובת קיום המצווה (שזה הכי גרוע... להיות פטור מעצם המצווה).

הרבי הוסיף ואמר שאותם יהודים למדו את כל הלכות סוכה. ואם כן, כשם ש'כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה', כך גם 'כל העוסק בהלכות סוכה כאילו קיים מצוות סוכה'! ... ויותר מזה - הוסיף הרבי - הם גם למדו את מה שמבואר בתורת החסידות על הכוונה הפנימית של הסוכה, וממילא הם 'בנו' לעצמם סוכה ברוחניות!

אבל, למרות כל זאת היהודים האלה באים וטוענים: הכול טוב ויפה, "אונס רחמנא פטריה" והולמד תורת סוכה כאילו קיים מצוות סוכה, ויש לנו גם את כל הכוונות

אפשר לתקן."

אלא שכאן נשאלת השאלה: האם בשביל לדעת ש"אין דבר אבוד" כי "תמיד ניתן לתקן" אנחנו צריכים להגיע לפסח שני דווקא? הרי זהו כל עצם הרעיון הכללי של חזרה בתשובה! אפשר לחזור בתשובה על שגגות, ואפשר גם לעשות תשובה אפילו על זדונות ועד ש'זדונות נעשין לו כשגגות'!

יותר מזה: אם כבר מדברים על עשיית תשובה ועל תיקון, לכאורה הזמן היותר מתאים לכך הוא חודש אלול, עשרת ימי תשובה ואולי אפילו יום הכיפורים; ובכלל, הרי לתשובה אין תאריך מסוים וכלשון הגמרא "כל ימיו בתשובה"?

....

מה ההסבר לדברים?

הרעיון הוא, שהאנשים שהיו "טמאים לנפש" ובאו למשה רבנו, באמת לא באו אליו כדי לקבל אצלו תיקון. הם לא ביקשו ממנו להורות להם דרך תשובה. הם אמרו לו משהו אחר לגמרי. הם באו אליו וטענו בלהט: "למה נגרע?!" גם אנחנו רוצים להקריב קרבן פסח! כלומר: אנחנו לא מחפשים תשובה ותיקון על מה שהחסרנו ולא עשינו; אנחנו גם לא מחפשים להשלים את השכר שהפסדנו כתוצאה מכך שלא הקרבנו קרבן פסח. מה אנחנו כן רוצים? אנחנו רוצים את המצווה בעצמה! אנחנו רוצים ותובעים להקריב קרבן פסח!

לקראת חודש תשרי תשל"ב הרבי הזמין

בחודש אייר יש שני תאריכים גדולים וחשובים הסמוכים זה לזה - י"ד באייר שבו חל פסח שני וי"ח באייר, ל"ג בעומר, יום ההילולא של רשב"י.

באופן כללי אפשר לומר ששני הימים הללו מבטאים היטב את שני המושגים המוכרים מעולם החסידות - 'השכלה' ו'עבודה'. ל"ג בעומר, כולל הגילויים של רזי התורה שהתגלו בו ביום פטירתו של רשב"י כמסופר באדרא זוטא, מבטא יותר 'השכלה' - עניינים נעלים ונפלאים בפנימיות התורה, ואילו פסח שני עניינו הוא 'עבודה' - כלשונו של הרבי הריי"צ - "אין דבר אבוד" ו"אין מצב אבוד". מדוע? מפני שתמיד אפשר לתקן.

מה היה בפסח שני?

מספרת לנו התורה ש'ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשת הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא. ויאמרו האנשים ההמה... למה נגרע?!. אמנם היינו "טמאים לנפש אדם", אבל האם בגלל זה עלינו להפסיד את מצוות קרבן פסח?!

משה רבנו הביא את טענתם לפני הקב"ה, ובתשובה נתן להם הקב"ה את המצווה להקריב קרבן פסח ב"ד באייר, פסח שני.

על כך אומר הרבי הריי"צ (כמובא ב'היום יום' ל"ד באייר) שמפסח שני אנחנו לומדים ש"אין דבר אבוד", כי "תמיד ניתן לתקן, אפילו מי שהיה 'טמא', מי שהיה 'בדרך רחוקה', ואפילו 'לכם' - שזה היה ברצונו - בכל זאת

ממש! קרבן פסח עם מצה ומרור – "על מצות ומרורים יאכלוהו"!

זהו חידוש שהרבי מוצא בעניין של פסח שני – חידוש נפלא ועצום ביותר – שיהודים מקבלים הזדמנות נוספת לקיים את המצווה עצמה! לא לתקן, לא לכפר, לא להשלים את האור והגילויים שנחסרו – אלא 'להעמיד' מחדש את הדבר, באופן של לכתחילה, על ידי קיום המצווה עצמה!

ה'משפיע' אצלנו בישיבה בכפר חב"ד היה ר' מענדל פוטרפס. הוא יושב שמונה שנים בכלא הרוסי בסיביר, ותפילין לא היו לו שם. נכון, "אונס רחמנא פטריה", אבל למרות זאת הוא הצטער צער גדול ביותר על כל יום ויום שהוא אינו מניח תפילין. כמו כן, ברור שהוא הניח כל יום תפילין באופן רוחני – הרי התוכן של מצוות התפילין הוא לשעבד את המוח ואת הלב לקב"ה, והוא עשה את זה כל יום ויום בכלא. אבל תפילין בפועל לא היו לו והוא לא היה יכול להניחם. לימים, כשר' מענדל יצא מרוסיה והגיע לארץ, הוא היה מקפיד לצאת בקביעות ל'מבצע תפילין'. הוא היה אומר שבכך הוא מרגיש שהוא פועל את העניין של התפילין שנמנע ממנו כל אותן שנים בכלא.

למה ר' מענדל התכוון בדבריו אלו? הוא הרי לא היה צריך לעשות תשובה על אותן שמונה שנים, כי בהיותו אנוס התורה פטרה אותו מעצם החיוב, וגם כך, כאמור, הוא הצטער בשעת מעשה, צער עמוק, על שנבצר ממנו לקיים את המצווה וזה נגע לו בעומק נפשו. אז למה הוא טרח כל כך, בגילו המבוגר, להמשיך לצאת למבצע תפילין?

אלא שבכך שהוא הניח בעצמו ליהודים אחרים תפילין, הוא החשיב זאת שכאילו הוא בעצמו הניח את התפילין שנמנעו ממנו בהיותו בסיביר, כשהיה "בדרך רחוקה"...

זה פירוש האמירה "אין דבר אבוד", יש לנו את הדבר עצמו.

ו'תיקון', אלא הם חיפשו ורצו להקריב קרבן פסח! הם ביקשו את זה באמת, עם כל האמת שלהם, ובאופן הזה משה רבנו הביא את בקשתם לפני ה'.

לפי זה, כשמשה רבנו חזר אליהם עם המצווה של פסח שני, זה לא היה עניין של תיקון או של עשיית תשובה. זה היה קרבן פסח

הפנימיות – אנחנו יודעים שעל ידי הישיבה בסוכה ממשיכים 'מקיפים דבינה' – אבל סוכה בפועל אין לנו! היהודים הללו רוצים סוכה, הם רוצים "לישב בסוכה"!

על דרך זה הייתה טענתם של אותם יהודים שלא הקריבו קרבן פסח ובאו אל משה רבנו בטענת "למה נגרע?!" הם לא חיפשו 'תשובה'

תואר שני במכללה ירושלים

מובילים במספר הסטודנטים מבין כלל המכללות בארץ!

 93% מסיימים את התואר השני
מיד בסיום תקופת הלימודים

 מסלולים נפרדים
לנשים ולגברים

 למידה היברידית
(רוב המפגשים בזום)

 1+1
תואר ולימודי תעודה

שנה אחת! 3 סמסטרים < יום בשבוע החזר שכר לימוד לזכאי משרד החינוך

 "הרואה את הנולד"

הוראת מתמטיקה/ מדעים

דגשים טכנולוגיים – מעשיים
גישות מתקדמות

 "לב טוב"

הוראת מחשבת ישראל ותושב"ע

לגברים – מסלול לרבני קהילות
לנשים – כלים בגישור, טיפוח רגשי

 "עין טובה"

ניהול וארגון מערכות חינוך

מיומנויות וסימולציות בניהול,
הובלת צוותים, עיצוב זהות ניהולית

ייעוץ חינוכי

ייעוץ בית ספרי / פרטי / קהילתי
/ הדרכת הורים
*לימודים עד פסח תשפ"ז

"חבר טוב"

לפרטים על התואר השני: 02-6750715/736 | rishumsheni@michlalah.edu
מכללה ירושלים, רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים

שוב ושאל אם לא כדאי לעצור קצת "בשביל הסוסים", אבל הרבי לא רצה לעצור וסימן לו להמשיך בנסיעה.

כשהגיעו הביתה, הרבי האמצעי ירד במהירות מהעגלה, ובעוד המגפיים לרגליו והמעיל הרטוב על גופו, ניגש אל ארון הספרים, שלף ממנו גמרא והתחיל ללמוד... הוא היה תפוס כל-כולו בתשוקה עצומה לתורה ולנותן התורה. בשביל זה הוא מיהר כל כך לחזור לביתו - בשביל הגמרא!

לענייננו: המטרה כאן היא המצווה עצמה, לא בשביל תועלת שתצא לי מקיומה של המצווה - על ידי המצווה אני 'מתבטל' לאלוקות, אני מתעדן, אני ממשיך אורות עליונים, או אני אפילו עושה לו יתברך 'דירה בתחתונים' - לא בשביל שום דבר מהדברים הנפלאים הללו. כי כל אלה - זה כבר התועלת. זה כבר ה'מסביב'. זו לא המצווה בעצמה, וממילא אי אפשר לקרוא לזה 'לשמה'.

זה, אם כן, העניין של פסח שני. באים אותם יהודים אל משה רבנו וטוענים בפניו "למה נגרע?!" "אנחנו לא רוצים 'תיקון'." אנחנו לא רוצים 'גילויים'. אנחנו רוצים את המצווה בעצמה.

וכשמבקשים ורוצים באמת, זוכים ובקשתנו מתקבלת. לחיים, לחיים ולברכה!

בתמורה, אלא "מצד שהוא עצם אחד עמו". הוא כותב שם, שכאשר הבן צועק אל אביו אזי "ניזון האב בכל עצם מהותו ממש", וזאת כיוון ש"הרי הוא נוגע בעצמות האב והוא מצד ההתקשרות שלהם בבחינת העצמות שלהם ממש".

כך אמר הרבי לאותו תלמיד: 'תורה לשמה' זה כמו הבן שמתעורר וקורא אל האבא שלו. הוא עושה זאת, כאמור, לא בגלל חשבון כלשהו, אלא כי זו האמת שלו!

תורה לשמה זה ללמוד תורה בגלל שזו האמת שלנו, לא בשביל משהו אחר. לא בשביל לדעת "את המעשה אשר יעשון", ולא בשביל לזכות ב'גילויים' רוחניים, כי גם כל הדברים החשובים האלה הם - בצורה עדינה כמובן - לימוד תורה לא 'לשמה', ואילו 'לשמה' הכוונה היא לתורה עצמה. התורה מצד עצמה - היא העניין. התשוקה ללמוד דף גמרא היא בשביל דף הגמרא שבו נמצא הקב"ה עצמו!

מספרים על האדמו"ר האמצעי, שפעם אחת - זה היה בחורף - הוא ערך נסיעה שנמשכה כמה ימים. ברגע מסוים הוא פנה אל העגלון והודיע לו "אנחנו חוזרים הביתה!", והוא ביקש מהעגלון לרתום מיד את הסוסים ולהאיץ בהם כדי להגיע הכי מהר שרק אפשר. בדרך, העגלון ביקש מהרבי לעצור למנוחה, אבל הרבי דחק בו להמשיך הלאה בנסיעה המהירה. כעבור עוד ככרת דרך פנה העגלון

דיברנו על המעלה של קיום המצווה, לא מצד איזושהי תועלת - גשמית או רוחנית - שתצא מהקיום שלה, אלא מצד המצווה עצמה. לא בשביל להשיג תיקון אישי או שלימות נפשית וכדומה, אלא בשביל עצם המצווה.

ר' יואל כהן ע"ה היה מספר על תלמיד ישיבה מבית לא-חסידי שנכנס פעם אחת לרבי ל'יחידות'. הבחור שאל מדוע צריך ללמוד חסידות, והרבי אמר לו שכדי ללמוד 'תורה לשמה' צריכים ללמוד חסידות.

הרבי המשיך והסביר לו: מה פירוש 'תורה לשמה'? הוא נתן לכך משל מן שלא ראה את אביו זמן רב, והנה לפתע הוא רואה את אבא שלו. באופן טבעי הבן רץ אליו ומתחבק איתו בהתרגשות גדולה. מדוע הוא עושה זאת - שאל הרבי - האם בגלל חשבון כלשהו שהוא עושה, שכיוון שזה אבא שלו הוא יחבק אותו בחזרה ויקרב אותו וייתן לו משהו טוב? ברור שלא! אלא זה מצד הקשר העצמותי בין האב לבנו.

ב'המשך' תרס"ו מדובר על המושג המוזכר בספר הזוהר: "רעותא דליבא" - רצון הלב. הרבי הרש"ב מביא לכך משל מן שהיה רחוק מאביו, בגשמיות או ברוחניות, ופתאום הוא תפס את עצמו. הוא הרגיש...יש לו אבא! שהוא חלק מהעצם של האבא! אז הוא רץ חזרה את כל הדרך אל האבא, לא בגלל שהוא רוצה להרוויח משהו או לקבל משהו

מתוך הרגש אל הריפוי

איך כאב רגשי יכול להפוך לכלי של קרבה זוגית וצמיחה פנימית

על ספת הטיפולים
עם חנה דיין

שזולגת לה דמעה.

"ואז תשאלני את עצמך: מה אני צריכה עכשיו? אולי מילה טובה? אולי שעידן יושב לידך? לא דרישה או ביקורת, רק הזמנה לקרבה, ואז פשוט תבקשי. כשזה מגיע ככה, מתוך פגיעות אמיצה ולא מתוך האשמה, אז הוא יכול באמת לשמוע."

לא כי הוא אשם, אלא כי הוא באמת חשוב לך ואת חשובה לעצמך. הרגש הוא חלק מאוד משמעותי מעבודת השם, והוא לא מכשול אלא שער.

לא במקרה כתוב: "רחמנא ליבא בעי"

מה אני מרגישה עכשיו?"

"ממש קשה לי לזהות", ענתה.

"גם אם לא ברור לך, תני לזה רגע. זה יכול להרגיש כמו כובד, מועקה או עייפות..."

"ומה אחרי זה?" שאלה בעניין.

"אני צריכה לשאול בסקרנות ולנסות להבין מה הפעיל אותו. לא חייב להיות משהו דרמטי וגדול שיפעיל את הרגש הזה. לפעמים זה יכול להיות מבט של עידן או משפט שאמר לך שנגע לך בכאב ישן, בפצע של הילדה הזו שלא הרגישו וראו אותה."

"ו...?" המשיכה לשאול.

"ואז תאפשרי לעצמך להרגיש בגוף את הכאב הזה, בלי לברוח ולתקן. ממש לנסות לזהות איפה זה בגוף."

איפה את מרגישה את זה בגוף?" שאלתי אותה.

"בגרון", ענתה.

"תני לזה רגע, תהיי עם זה לאט לאט." לאחר כמה דקות של שקט ראיתי

"הרי למה קוראים שיתוף אם לא לשתף את עידן ברגשות שלי?" אמרה דינה.

"אני ממש חושבת המון ומחכה לרגע המתאים, ועד שאני כבר משתפת אותו - זה יוצא תמיד כמו האשמה, ואז עידן נפגע ומשתבבל ואני נפגעת חזרה, ונוצר פער ומרחק גדול יותר, בזמן שאני רק רציתי קרבה", הוסיפה דינה.

"זה טבעי ומובן מאליי דינה, אף אחד לא לימד אותנו לדבר את הלב. לא לימדו אותנו לבכות בלי להציף או לשתף בלי לתקוף. הרבה פעמים אנחנו חוות רגש מאוד עמוק ואנחנו לא מצליחות להביע אותו; או שהוא נבלע בשתיקה, או שהוא יוצא כהאשמה, והרגש - שאמור להיות המנוע של הקשר, שאמור לחבר ולקרב - הפך לכלי שמרחיק. אבל, אם ניתן לרגש הזה מקום, תהיה פה התחלה של ריפוי."

"מה אני אמורה לעשות?" שאלה דינה.

"יש כמה שלבים: לשלב ראשון, לעצור ולהקשיב פנימה:

? איך אני יכולה לזכור כל הזמן שהכול מה? לפעמים אני שוכחת.

עבודת השם אינה אומרת שהכול סלול ופשוט לפנינו. להיפך, המונח 'עבודה' מדבר על דבר שיש בו קושי ומאמץ, כשם שעבוד עורות מצריך ריכוך של מה שהיה קשה קודם. אנחנו חיים בעולם שמסתיר מאיתנו את אורו יתברך, וגם כאשר אדם עולה מדרגה לדרגה - כל עוד חיים בעולם הזה, העולם מבקש להעלים ולהסתיר מפניו את אור ה'. ועבודתנו היא למצוא כל פעם מחדש, כאשר אנו שוכחים, את הדבקות בהנהגה האלוקית. לכן "אדם לעמל יולד" - עמל של חשיפת האור האלוקי עומק לפנים מעומק, שמוביל לקרבת אלוקים נפלאה ועמוקה לאין חקר. וככול שאנו משננים ומעמיקים את דברי רבותינו על ההשגחה האלוקית והביטחון בה', כך הם מסייעים בידינו בעבודה המאירה והנפלאה הזו.

? האם עובדי ה' צריכים לשמוח בחידוש והתקדמות הטכנולוגיה, וממה צריכים להיזהר?

"ישמח ישראל בעושיו" - ישראל שמחים בכל מעשי ה', ומודים ומשבחים על כל החסד שהוא משפיע. ודאי שבטכנולוגיה יש חסד עצום: היא מקילה על חיינו, מאריכה את תוחלת חיינו, מקשרת בין בני אדם רחוקים, מעשירה ושומרת על הידע שלנו, ועוד רבות.

אמנם גם סכנות לא מעטות יש בה. כשם שמכונית שנוסעת מהר יכולה גם לפגוע, כך הטכנולוגיה עלולה לחשוף אותנו לתכנים שאינם רצויים. אך עמוק מזה, היא מאיימת להחליף את החיים הפנימיים העמוקים שמפכים בנו, בהתרחשות מוצלחת אך חיצונית, עשירה אך קרה, מדהימה אך לא אנושית, שאינה נושאת אור קודש בקרבה.

? אם ה' יתברך אין לו גוף ואין לו דמות הגוף, למה בכלל אנחנו פונים אליו?

וכי לאכפתיות או ללבביות יש גוף או דמות הגוף? התכונות עצמן אינן גוף כלל, ולכן אין טעם לפנות לחברינו מצד הגוף שלהם, אלא רק מצד מה שהוא למעלה מן הגוף.

ואף שחילוקים רבים יש בין המשל לנמשל, דבר אחד אנו למדים: דווקא מי שלמעלה מן הגוף, הוא הכתובת המשמעותית ביותר לפנות אליה. כך גם ה' יתברך, שהוא למעלה מכל שינוי ומכל מקרי הגוף, ולמעלה ממושגי הקשבה או שמיעה. אנחנו פונים אליו כיוון שהוא אבינו אב הרחמן, אך גם למעלה מכך לאין ערוך. ודווקא מפני כך, אין עוד פנייה שיש לה טעם כמו לפנות אליו, יתברך שמו.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il

לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

בס"ד

כשאת באורות רואים אותך

תואר ראשון במכללת אורות ישראל קמפוס אלקנה

בזכות האכפתיות והיחס האישי // האווירה התורנית
ההסעות והגמישות // המרקם החברתי המנצח!

יום פתוח בקמפוס

יום ראשון הקרוב | י"ג אייר | 11.5 | 9:00

מגוון מסלולים לתואר ראשון B.Ed.

תנ"ך | מחשבת ישראל | לשון | מתמטיקה | תקשורת
היסטוריה | ארץ ישראל | חינוך חברתי | חינוך מיוחד | הגיל הרך | מחול ותנועה
אפשרות לשילוב עם לימודי מדרשות מסלול מיוחד להסבת אקדמאיות להוראה